

ΤΑ ΕΛΛΗΝΟΠΟΥΛΑ

* ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΓΙΑ ΠΑΙΔΙΑ *

<p>ΑΘΗΝΑΙ</p> <p>Κυριακή 25 'Ιουνίου 1933 *Έτος Α'—'Αριθ. φύλλου 7 Τιμή φύλλου Δρχ. 3</p>	<p>ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ:</p> <p>ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ ΜΑΥΡΟΓΕΝΗ ΜΑΡΙΑ — ΧΡΙΣΤΙΝΑ ΛΟΥΡΙΩΤΗ</p> <p>Γραφεία: Πινδάρου 30</p>	<p>ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΕΤΗΣΙΑΙ</p> <p>Έσωτερικού . . . Δρχ. 75 Έξωτερικού . . . Σελίνια 5 Αμερικής . . . Δολλάριον 1 Αιγύπτου . . . Γ. Δ. 25</p>
--	---	--

ΤΟ ΣΠΙΤΙ ΤΟΥ ΚΟΡΙΤΣΙΟΥ

Ένα ευγενικό κάλεσμα μᾶς ἔφερε ὅλους τοὺς ἀντιπροσώπους τοῦ τύπου στὴν ὁδὸν Νάξου 56, ὅπου στεγάζεται «Τὸ Σπίτι τοῦ Κοριτσιοῦ», τὸ φιλάνθρωπο αὐτὸ ἴδρυμα πού πρέπει νὰ παρουσιάσωμε στοὺς μικροὺς ἀναγνώστας μας, γιατί πρέπει νὰ ξέρονν ὅτι ὠραῖο κι' ευγενικό γίνεται στὸν τόπο μας.

«Τὸ Σπίτι τοῦ Κοριτσιοῦ» εἶνε ἓνα ἴδρυμα πού δέκα ὀλόκληρα χρόνια τώρα ἐργάζεται χωρὶς ἄδουλο καὶ δίνει περιθαλψὴ σὲ 120—140 κορίτσια ἀπροστάτευτα.

Τὰ βοηθεῖ νὰ σπουδάσουν, τοὺς προσφέρει ἄσυλο, τὰ ὀδηγεῖ στὰ πρῶτα τοὺς βήματα καὶ ὕστερα τὰ παραδίδει στὴν κοινωνία νὰ ζήσουν μὲ τὴν ἐργασία τοὺς.

Μιά ἐπαρχωτοπούλα θέλει νὰ σπουδάσῃ στὴν Ἀθήνα καὶ δὲν ἔχει τὰ μέσα νὰ ζήσῃ μόνη της ; Πηγαίνει στὸ «Σπίτι τοῦ Κοριτσιοῦ» ὅπου πληρώνοντας ἓνα πιότινιο ποσὸ τὸν μῆνα, βρίσκει κατοικία, τροφή καὶ ἓνα περιβάλλον οἰκογενειακό, μία μητρικὴ περίθαλψι πού τὴν κάνει νὰ ξεχνᾷ πὼς βρίσκεται «στὰ ξένα». Δὲν μπορεῖ νὰ πληρῶνῃ οὔτε τὰ λίγα αὐτὰ δίδακτρα ; Τὴν δέχονται στὸ «Σπίτι τοῦ Κοριτσιοῦ» ἐντελῶς δωρεάν μὲ μόνη τὴ διαφορά ὅτι εἶνε ἀναγκασμένη νὰ ἐργάζεται στὸ «Ἐργαστήριο Κεντημάτων» ὅπου μαθαίνει νὰ κεντᾷ καὶ δὲν ἀργεῖ καὶ νὰ κερδίζει ἀπὸ τὴν ἐργασία της.

Μὲ τὸν καιρὸ θὰ λειτουργήσῃ στὸ «Σπίτι τοῦ Κοριτσιοῦ» πλήρης Ἐπαγγελματικὴ

Σχολή, τῆς ὁποίας αἱ βάσεις ἐτέθησαν ἤδη μὲ τὸ «Ἐργαστήριο Κεντημάτων» πού διευθύνει ἡ μεγάλη Ἑλληνὶς ἐμψυχώτρια κ. Ἀγγελικὴ Χατζημυχάλη.

Μᾶς ἐδόθηκε ἡ εὐκαιρία νὰ ἐπισκεφθοῦμε τὸ ἴδρυμα καὶ εἶδαμε σὲ πόσο ὠραία οἰκογενειακὴ ἀτμόσφαιρα ζοῦν τὰ κορίτσια πού ζητοῦν ἄσυλο στὸ «Σπίτι τοῦ Κοριτσιοῦ».

Πρῶτα ἀπ' ὅλα τὸ κτίριο εἶνε κτισμένο σὲ μιὰ ὠραιότατη τοποθεσία. Ἀπὸ τὸ πίσω μέρος ἔχει ὅλο τὸ Γαλάτσι καὶ μπροστὰ ἀνοικτὸ ὄριζοντα. Οἱ κοιτῶνες τοῦ εἶνε εὐρύχωροι, φωτεροί, μὲ μεγάλα πλατεῖα παράθυρα καὶ ἀπαστράπτοντες ἀπὸ καθαριότητα. Ἡ τραπεζαρία μεγάλη, τὸ φαγητὸ θρεπτικὸ καὶ ὑγιεινὸ καὶ μιὰ μεγάλη τράτσα πρόκειται νὰ χρησιμοποιηθῇ ἀργότερα γιὰ ἡλιοθεραπεία.

Τὰ κορίτσια πού εἶδαμε ἔχουν ὅλα τὸ ὕφος εὐτυχισμένο. Τὰ προσωπάκια τοὺς εἶνε ὀδοκόκκινα, γιατί δὲν τοὺς λείπουν οὔτε οἱ ἐκδρομὲς οὔτε οἱ περίπατοι καὶ ζοῦν ὅλα μαζί σὰν μιὰ μεγάλη ἀγαπημένη οἰκογένεια ὑπὸ τὴν μητρικὴν ἐπίβλεψιν τῆς ἀφοσιωμένης διευθυντρίας τοῦ Ἰδρύματος δ-δος Ε. Καράλη.

Καὶ τῶρα πού ἐμάθαμε ὅπως δὴποτε τί εἶνε «Τὸ Σπίτι τοῦ Κοριτσιοῦ» πρέπει νὰ μάθωμε καὶ ποῖες εἶνε οἱ κυρίες πού ἐργάζονται μὲ τόση ἀφοσίωσι γιὰ τὸ ὠραῖο καὶ φιλάνθρωπο αὐτὸ ἔργον.

Τὸ Συμβούλιον τοῦ «Σπιτιοῦ τοῦ Κορι-

τσιού» αποτελείται από τὰς κυρίας Ἑλένη Σιφναίου, πρόεδρον, Ἀγγελικὴν Χατζημιχάλη, πρόεδρον τῆς Ἐπαγγελματικῆς Σχολῆς καὶ τοῦ τμήματος ἐνισχύσεως τῆς Βιοτεχνίας στὰς ἐπαρχίας, Σ. Δοῖτσα, Π. Καΐρη, ἀντιπρόεδρους, Ἀθηναῖν Γιανιοῦ γεν. γραμματέα, Α. Μπερλῆ, ταμίαν καὶ τὰς κυρίας Ἑλ. Γαζῆ, Ἑλλην Κουλούρα, Ἀρ. Ψάλλη, Φ. Καράλη, Δ. Παπακωνσταντίνου, Α. Κалаμίδα, Οὐρ. Μλοσταντζόγλου, Μ. Γιαννακοπούλου, μέλη τοῦ συμβουλίου.

Εἰς ὅλας ἀρμόζει ἕνας μεγάλος ἔπαινος γιὰ ὅ,τι εἶδαμε καὶ πρέπει ὅλοι μας νὰ βοηθήσωμε γιὰ τὴν εὐόδωσι τοῦ ὄραίου αὐτοῦ ἔργου.

Καὶ πρὶν τελειώσωμε, ὀλίγα ἀκόμη λόγια γιὰ τὸν «Ξενῶνα τῆς Γυναίκας» πὺν λειτουργεῖ καὶ αὐτὸς στὸ «Σπίτι τοῦ Κοριτσιοῦ» καὶ ἔχει τὸν ὄραϊο προορισμὸ νὰ προσφέρῃ ἄσυλο σὲ διανοούμενες ἠλικιωμένες γυναῖκες πὺν στεροῦνται τῶν μέσων γιὰ νὰ ζήσουν. Ἡ πρώτη τρόφιμος τοῦ «Ξενῶνος» εἶνε ἡ παλαιάρχος διηγηματογράφος κ. Ἀρσινόη Παπαδοπούλου.

Τὰ σημερινὰ παιδιὰ δὲν ξέρομε ἂν διαβάσουν ἀκόμη τὰ εὐμορφα διηγήματά της, μὰ ὅλοι ἡμεῖς πὺν δὲν εἴμαστε πιά παιδιὰ, θυμούμαστε πάντα τὰ παιδικὰ μας χρόνια πὺν τὰ λίκνισαν τὰ διηγήματα τῆς Ἀρσινόης Παπαδοπούλου, γι' αὐτὸ εὐγνωμονοῦμε τὸ «Σπίτι τοῦ Κοριτσιοῦ» πὺν εἶχε τὴν ἔμπνευσι νὰ δεχθῆ ὡς πρώτην τρόφιμόν του, τὴν παλαιάρχον φίλην τῆς παιδικῆς μας ἠλικίας καὶ νὰ τῆς προσφέρῃ ἕνα περιβάλλον εὐθυμίας ἀνάμεσα στὴ νεολαία, γιὰ τὴν ὁποῖαν τόσο ἐργάσθηκε.

Ἀνέκδοτα

Οἱ Κόρες ἐνός Ἡρώος

Ἐνῶ ὁ Ἐπαμεινώνδας ἐξέπνεε, ἕνας ἐπιστήθιος φίλος του ἀνεφώνησε :

— Γιατί νὰ ἀποθνήσκης χωρὶς ἀπογόνους !

Καὶ ὁ Ἐπαμεινώνδας εὐρῆκε τὴν δύναμιν νὰ ἀπαντήσῃ :

— Ἀδίκως λυπᾶσαι, ἀφίνω δυὸ ἀθάνατες κόρες, τὰς ἐν Λεύκτραις καὶ ἐν Μαντινείᾳ νίκας.

Τὰ παράξενα τῆς φύσεως

Γιατί ξεριζώνει ἡ θύελλα τὰ μεγάλα δένδρα καὶ ὄχι τὰ μικρά :

Τὸ σκεφθήκατε ποτὲ αὐτὸ : Ὅτι ἡ θύελλα ξεριζώνει καὶ ρίχνει μεγάλα δένδρα ἐνῶ δὲν θίγει διόλου τοὺς θάμνους καὶ τὰ μικρὰ δένδρα ; Ἀλλὰ καὶ ἐκτὸς αὐτοῦ ὑπάρχουν καὶ μεγάλα δένδρα πὺν δὲν τὰ πειροῦζει διόλου. Γιατί ; Ὅλο τὸ μυστικὸ ἔγκειται στὸ εἶδος τοῦ ξύλου μερικῶν δένδρων πὺν ἔχει ἐλαστικότητα, ἐνῶ ἄλλων δένδρων δὲν ἔχει.

Δένδρα πὺν δὲν ἔχουν καμμιά ἐλαστικότητα, ὅπως ἡ δοῦς λ χ. ξεριζώνονται πολὺ εὐκόλα μὲ ἕνα δυνατὸ ἄνεμο, ἐνῶ ἕνας θάμνος ἢ ἕνα δενδρύλιον ἀντέχει, γιατί ἔχει ἐλαστικότητα.

Αὐτὸ μᾶς θυμίζει ἕνα μῦθο τοῦ Λαφονταίν πὺν παρομοιάζει τοὺς ἀνθρώπους μὲ τὰ δένδρα. Ὑπάρχουν οἱ δυνατοί, οἱ ἀκαταπτοι, πὺν ἀντιμετωπίζουν κάθε κτύπημα τῆς τύχης, ἀλλὰ ἐπειδὴ στεροῦνται εὐλυγισίας χαρακτηῖρος, ἔρχεται στιγμή πὺν θὰ καταβληθῶν, ἐνῶ τουναντίον ἐκεῖνοι πὺν ἔσπερουν νὰ προσαρμοζῶνται μὲ τὶς περιστάσεις, κατορθώνουν καὶ ἀντεπεξέρχονται.

Γιατί δὲν εἶναι ὡτὲ ἡσυχὴ ἢ θάλασσα

Κάποτε μᾶς φαίνεται ἐντελῶς ἡσυχὴ θάλασσα, καὶ ὅμως ἂν προσέξωμε τὴν ἐπιφάνειά της θὰ ἰδοῦμε ὅτι ἔχει πάντοτε μικρὰ κύματα, τόσο μικρὰ, πὺν εἶνε σχεδὸν ἀόρατα, ἀλλὰ ἀκόμη καὶ ὅταν τὰ μάτια μας δὲν μποροῦν νὰ τὰ ἰδοῦν, τὰ κύματα φίστανται. Τὰ κύματα αὐτὰ τὰ κάνει ὁ ἄνεμος καὶ ἂν δὲν ὑπῆρχε ἄνεμος δὲν θὰ πῆρχαν οὔτε αὐτὰ. Πῶς θὰ ἐξηγήσωμε ἡμῶς τὸ ὅτι ὑπάρχουν μεγάλα κύματα ἀκόμη καὶ ὅταν δὲν φυσᾶει διόλου ἄνεμος ; Τὸ ἐξηγοῦμε ὅτι τὰ κύματα εἶνε συνέπεια ἀνεμοῦ, ὁ ὁποῖος θὰ ἔχη φυσήσει κάπου ἄλλου καὶ ἔχουν ἤδη διατρέξῃ ἕνα μεγάλο διάστημα ἔως ὅτου φθάσουν εἰς τὸ σημεῖον ὅπου βρισκόμεθα ἡμεῖς.

Καταφανῆς ἀπόδειξις ὅτι τὰ κύματα εἶνε συνέπεια τοῦ ἀνεμοῦ εἶνε καὶ τὸ ἐξῆς : Ὅλα μόνον μέτρα ὑπὸ τὴν ἐπιφάνειαν, θάλασσα εἶνε ἀπολύτως ἤρεμη. Ἡ ἐπιφάνειαις τοῦ ἀνεμοῦ δὲν γίνεται αἰσθητὴ παρὰ τὴν ἐπιφάνειαν, γι' αὐτὸ καὶ ἡ γαλειτέρα ἀκόμη θύελλα δὲν κατορθώνει νὰ ἐπιφάνῃ παρὰ μόνον τὴν ἐπιφάνειαν θάλασσας, καὶ ἀφίνει ἀπολύτως ἀνεπηρέαστα τὰ βαθύτερα στρώματά της.

Ἡ Πρώτη Τέχνη

Ὁ Φάνης γύρω ἀπὸ τὴν Ἀκροπολιν

Νόμιζα πὺν εἶχαμε πιά τελειώσει καὶ καθὼς ἤμουν ἀρχετὰ κουρασμένη ἀντίκρισα μὲ πολὺ εὐχαρίστησιν τὴν πόρτα τῆς Ἀκροπόλεως. Μὰ τὰ παιδιὰ εἶναι ἀκούραστα καὶ σὺν τὰ φλογίζει ἡ περιέργεια γιὰ τὴ γνώσιν ποτὲ δὲν χορταίνουν. Ὁ Φάνης εἶχε μάθει στὰ θρησκευτικὰ του, πὺν ἔξω στὴν Ἀκρόπολιν καὶ ἀπὸ ἕνα βράχο μίλησε ὁ Ἀπόστολος Παῦλος στοὺς Ἀθηναίους κηρύσσοντας τὸν Χριστιανισμό. Ἐπρεπε νὰ τοῦ τὸν δεῖξω.

—Νά, ἐκεῖ εἶναι ὁ βράχος πὺν λές, ἡ Πνύκα . . . ἀπὸ κει πρὶν ἀπὸ τὸν Παῦλον μίλησαν τόσοι ῥήτορες στοὺς Ἀθηναίους . . . μὲ τὰ λόγια του «ἀστραφεῖς καὶ ἔβρόντα καὶ συνετάραιε τὴν Ἑλλάδα» καὶ ὁ Δημοσθένης πὺν κατακεραύνωνε μὲ τὴν ῥητορικὴν ὀρμὴν του τὸ Φίλιππα, τὸ βασιλεῖα τῆς Μακεδονίας . . . Ὁ ἄλλος βράχος ἀπέναντι εἶναι ὁ Ἀρσίου Πάγος τὸ ὑπαίθριον καὶ ἀνάτατο δικαστήριον τῶν Ἀθηναίων.

Ἐφαίνα ὁ Φάνης ἀντίκρισε τὸ Θησεῖο.

—Νά καὶ ἕνας ἄλλος Παρθενῶνας κει κάτω . . .

—Εἶναι τὸ Θησεῖο καὶ καλὰ τὸ παρομοιάσεις μὲ τὸν Παρθενῶνα. Ἐχει τὸ ἴδιον σχέδιον, μόνον πὺν εἶναι μικρότερον . . . Κι' εἶναι καὶ αὐτὸ δωρικῆς ῥυθμοῦ . . . Μὰ λάθος τὸ λένε Θησεῖο. Εἶναι ναὸς τοῦ Ἡραίου.

—Τοῦ Ἡραίου, τοῦ Θεοῦ τῆς φωτιᾶς ;

—Ναὶ Φάνη . . .

—Καὶ τὰ ὄστα τοῦ Θησεῦς πὺν τάφερε ὁ Κίμων ἀπὸ τῆ Σκύρου, πὺν τάχανε θάψῃ ;

—Στὸ ἀληθινὸ Θησεῖο πὺν δὲν ἔσπερουν ἀκόμη πὺν βρισκᾶται . . . Στὴν ἀρχὴ νόμισαν πὺν ἦταν αὐτὸς ὁ ναὸς γι' αὐτὸ τοῦμενε καὶ τοῦτο τὸ ὄνομα.

Εἶχαμε πιά κατεβῆ στὸ ἄλλος πὺν χρησιμεύει γιὰ περίβολος τὸν ἱερὸ λόφον. Μὰ καθὼς πήγαινα πρὸς τὴ στάσιν τοῦ τραίμου, τὰ μάτια τοῦ Φάνη πῆσαν στὰ ρωμαϊκὰ ἐρεῖπια, πὺν σκεπάζουν ἀπὸ τὸ δρόμον τὸ Ὁδεῖον Ἡρώδου τοῦ Ἀττικοῦ. Μ' ἕνα πηδῆμα βρόδθηκε δίπλα καὶ κύταξ μῆσα.

—Ἐνα Θέατρο . . . ἕνα ἀρχαῖο θέατρο, θείτσα ! . . . Μήπως εἶναι τὸ θέατρο τοῦ Διονύσου πὺν ἔπαιζαν τὰ ἀρχαῖα δράματα ;

—Ὅχι, Φάνη . . . αὐτὸ εἶναι ρωμαϊκὸ, τόχτισε ἕνας Ρωμαῖος φιλέλλην, ὁ Ἡρώδης, στ' ὄνομα

τῆς γυναίκας του Ρηγίλλης . . . καὶ λέγεται Ὁδεῖον Ἡρώδου τοῦ Ἀττικοῦ. Τὸ Διονυσιακὸ θέατρο εἶναι πὺν κάτω. Θάρσουμε μίαν ἄλλη μέρα νὰ τὸ δοῦμε . . . ἔλα τώρα νὰ πάρουμε τὸ 16 . . . νάτο ποῦχεται . . . Τὰ πόδια μου δὲν ἀντέχουν στὴν κούρασιν πιά.

Μὰ ὁ ποιητὸς Φάνης κατὰστρωσε ἀμέσως τὸ σχέδιόν του.

—Θείτσα μου, σὲ παρακαλῶ ἄς καθίσουμε λίγο σὲ κεινὸ τὸ καφενεδάκι. Διψῶ πάρα πολὺ.

Καθίσουμε μισὴ ὥρα, φάγαμε ἀπὸ ἕνα λουκούμι, καμαρώσαμε τὴν Ἀκρόπολιν ἀπὸ κάτω καὶ ἀλήθεια, ὅταν σηκωθήκαμε ἡ κούρασιν μὺ εἶχε περάσει . . .

—Ἄς εἶναι, Φάνη, τὰ κατάφερες μιά χαρά . . . Πᾶμε τώρα καὶ στὸ Διονυσιακὸ θέατρο νὰ τελειώσουμε σήμερα ὅ,τι ἔχουμε νὰ δοῦμε γύρω ἀπ' τὴν Ἀκρόπολιν. Γιατί μὲ τὴν ἀρχαιολογικὴν μανίαν πὺν σ' ἐπίασε ἔχομε καὶ ἄλλα πολλὰ νὰ ἐπισκεφθοῦμε. Σὲ λίγο καθισμένοι στὰ μαρμάρια καθίσματα τοῦ ὄραίου Διονυσιακοῦ θεάτρου μιλοῦσαμε γιὰ τὴν ἱστορία του.

—Στὴν ἀρχὴ, Φάνη, τὸ πρῶτον θέατρο ἦταν ἕνα ἀμάξι, πὺν γύριζε στὴν πόλιν καὶ παρᾶσταινε ὅπως σήμερα κάνουν μερικὸι πλανόδιοι κωμικοὶ παῖχτες. Ἀργότερα ἔγινε καὶ ἕνα ξύλινον θέατρο ἐδῶ σ' αὐτὸ τὸν ἱερὸν λόφον τοῦ Διονύσου . . . μὰ σὲ κάποια παρᾶσταισι εἶχε μαζευθεῖ τὸσος κόσμος, πὺν οἱ ξύλινες σκαλωσιῆς ἔπεσαν καὶ ἀπὸ τότε χτίστηκε τὸ μαρμάρινον αὐτὸ θέατρο σὲ σχῆ-

Ὁδεῖον Ἡρώδου τοῦ Ἀττικοῦ

μα ἡμικυκλίου . . . Αὐτὸς ὁ κενὸς κῶρος λέγεται ὀρχήστρα καὶ στὴ μέση ἦταν ὁ βαιμὸς τοῦ θεοῦ ἢ Θυμέλη. Μπροστὰ ἦταν ἡ σκηνὴ μαρμάρινη κι' αὐτὴ μὰ πὺ χαμηλὴ. Ἀπάνω σ' αὐτὴν ἀνέβαιναν οἱ ἡθοποιοί, ἐνῶ ὁ χορὸς ἀπὸ 15 πρόσωπα βρισκόταν μὲς τὴν ὀρχήστρα. Ἡ πρώτη σειρά τῶν καθισμάτων ποὺ εἶναι ἀπὸ πεντελίσιον μάρμαρο καὶ πὺ πολυτελής ἦταν τῶν ἐπισήμων . . . κι' ἡ πὺ ἐπίσημη ἐδρα ἀπ' ὅλες, αὐτὲς ποὺ κάθεται τώρα σὺ, ἦταν τοῦ ἱερέως τοῦ Διονύσου.

— Ἦταν ἀκριβὸ τὸ εἰσιτήριο, θείτσα, σ' αὐτὸ τὸ θέατρο ;

— Οἱ εὐτυχημένοι Ἀθηναῖοι, παιδί μου, ὄχι μόνο δὲν πλήρωναν εἰσιτήριο, μὰ τοὺς πλήρωναν κι' ἀπὸ πάνω γιὰ νάρθουν στὸ θέατρο . . . τὸ θεωροῦσαν σχολεῖο γιὰ νὰ μορφῶν τὸ λαὸ καὶ θρησκευτικὴ τελετὴ . . . γι' αὐτὸ γινότανε μόνο τέτοιες παραστάσεις κάθε τέσσερα χρόνια στὰ μεγάλα Διονύσια.

— Μὰ πῶς βγάζαν τὰ ἐξοδά τους τότε ; Ποιοὶ διοργανῶνανε τίς παραστάσεις ;

— Οἱ πλούσιοι Ἀθ' ναῖοι . . . Στὴν ἀρχαία καὶ ὠραία ἐκείνη ἐποχὴ, Φάνη μου, ὅποιος εἶχε τὴν τύχη νάνα πλούσιος εἶχε καὶ ὑποχρεώσεις ἀπέναντι τῶν ἄλλων. Διάλεγαν λοιπὸν 4—5 τοὺς πὺ πλούσιους ποὺ ἦσαν ὑποχρεωμένοι μὲ δικὰ τους ἐξοδα νὰ ἐτοιμάσῃ καθέναν τους κι' ἀπὸ μιά παράστασι . . . Ὅποιος νικοῦσε δηλαδὴ ἐτοίμαζε τὴν καλλίτερη, εἶχε τὸ δικαίωμα νὰ στήσῃ πρὸς τιμὴν του μιά στήλῃ μ' ἓνα τρίποδα ἀπάνω. Καὶ καθὼς τοὺς πλούσιους αὐτοὺς τοὺς λέγαν Χορηγοὺς, τὰ μνημεῖα αὐτὰ τὰ λέγαν χορηγικά. Κύτταξε κεῖ πάνω ἀπὸ τὸ ἐκκλησάκι μιά σειρά ἀπὸ τέτοιες κολώνες . . . Εἶναι χορηγικά μνημεῖα . . . μὰ τὸ καλλίτερο, τὸ μνημεῖο τοῦ Λυσικράτους θὰ τὸ δῆς πὺ κάτω τώρα ποὺ θὰ φύγουμε.

Ὁ Φάνης, ἀληθινὸ σβέλο κατοικᾷ τοῦ βουνοῦ, εἶχε κίλας σκαρφλώσει ψηλά στὴν κορυφὴ τοῦ θεάτρου, ἐνῶ ἐγὼ βρισκόμουν ἀκόμα καθισμένη στὴ μαρμάρινη πολυθρόνα μου.

— Θέλεις νὰ δῆς, Φάνη, τὴ θαυμάσια ἀκουστικὴ εἶχε τὸ θέατρο αὐτό ; Ἀκουσε . . . Πῆγα στὴ μέση τῆς ὀρχήστρας κι' ἄρχισα ν' ἀπαγγέλω ἓνα κομμάτι ποὺ θυμῶμαι ἀπέξω ἀπ' τὴ μετάφρασι τῆς Ἀντιγόνης.

— Ποῖοι ἦταν, οἱ πὺ μεγάλοι τραγικοὶ συγγραφεῖς, Φάνη ; Μήπως ἔχεις ἀκούσει ;

— Ὁ Αἰσχύλος, ὁ Σοφοκλῆς κι' ὁ Εὐρυπίδης κι' ὁ πὺ καλὸς κωμικὸς ποιητὴς ἦταν ὁ Ἀριστοφάνης.

— Πολὺ ὠραῖα ! καὶ πρὸς τιμὴν τους εἶχαν στολίσει οἱ Ἀθηναῖοι τὸ θέατρο μὲ τὰ ἀγάλματά τους. Πᾶμε τώρα . . .

— Πὺ κάτω σὲ μιά γειτονιά τῆς Πλάκας εἶδαμε περνώντας τὸ ὠραῖο χορηγικὸ μνημεῖο τοῦ Λυσικράτους μὲ τίς θαυμάσιες παραστάσεις ἀπ' τίς περιπέτειες τοῦ Διονύσου . . . ποὺ μοιάζει σὰ φανάρι στὸ σχῆμα γι' αὐτὸ κι' ὁ λαὸς τὸ λέει «τὸ φανάρι τοῦ Διογένους».

Μὰ ἓνα ταξὶ περνοῦσε καὶ καθὼς δὲν ἄντεχα πιά ἀπ' τὴν κούρασι, τὸ φώναξα καὶ μπήκαμε μὲσα. Τώρα στ' ἀλήθεια εἶχαμε τελειώσει γιὰ σήμερα . . .

Παιδικὸ γέμιο

— Πόσων χρόνων εἶσαι Γιαννάκη ;
— Φέτος δὲν ξέρω, μὰ πέρυσι ἦμουνα δέκα.

* * *

Ἡ Μαμά.— Ἐφαγες σοκολάτα γάλακτος, Κική ;
— Κική.— Ναι ἀλλὰ πολὺ λίγη, γιατί θὰ με ταλάβω αὔριο.

* * *

Πέτρος.— Ποῦ θὰ κατεβούμε, Μαμά ;
Μαμά.— Στὸ τέμμα, παιδί μου.

Πέτρος.— Εἰσπράκτωρ, κάνε στάσι στὸ τέμμα σὲ παρακαλῶ.

* * *

— Γιαννάκη πόσους βάλους κέρδισες ;
— Ὀκτώ.
— Καὶ πόσους ἔχασες ;

* * *

Ὁ Διδάσκαλος.— Τὸ ὑποκοριστικὸν τοῦ αἰ ;
Ὁ Μαθητὴς.— Ἐξῆ παρα τέταρτο (!)

* * *

— Παιδί μου, πήγαινε νὰ κοιμηθῆς, δὲν βλέπω πὺ τὰ κοτοπουλάκια ἐκούρνιασαν ὅλα ;
— Ναι μὰ ἐκούρνιασε μαζὺ τους καὶ ἡ κότα.

* * *

— Γκαρόν, αὐτὴ ἡ πετσέτι εἶναι πολὺ βρομικὴ.
— Πῶς νὰ μὴν εἶναι, κύριε, 20 ἄνθρωποι σκουπίζονται κάθε μέρα.

Ἄνθος Μαῖου

* * *

Ὁ διδάσκαλος στὸν μικρὸ Ρένο : Μήπως ἔχεις νὰ μοῦ πῆς τὸνομα κανενὸς ἐντόμου ;

— Μάλιστα . . . ἡ μέλισσα . . . ἡ μυῖγα . . .

— Καὶ θὰ μποροῦσες νὰ μοῦ πῆς ποιά διαφορὰ ὑπάρχει μεταξὺ τοῦ ἐνὸς καὶ τοῦ ἄλλου ;

— Ἡ μέλισσα . . . κάνει τὸ μέλι.
— Πολὺ καλά, καὶ ἡ μυῖγα ;

— Ἡ μυῖγα . . . ἡ μυῖγα . . . — καὶ μὲ μιά φωνιδία λάμψη ἐξυπνάδας, ὁ Ρέννος προσθέτει φριαμβευτικὰ : — Ἡ μυῖγα τὸ τρώει !

* * *

Εὐλογία σκέψις τοῦ Γιαννάκη ;
— Μαμά, θάθελες, κάθε φορὰ ποὺ βγαίνεις ἔμψνες στὸ σπίτι γιὰ νὰ ἰδῆς πόσο καλὸς εἶσαι ὅταν σὺ εἶσαι ἔξω !

* * *

Κατὰ μήκος ἐνὸς δρόμου, δυὸ ἐργάτες ἔσπυναν μιά τρύπα, καὶ οἱ δυὸ αὐτοὶ ἄνθρωποι ἦσαν μὲσα χωμένοι, βαθιὰ ὡς τὸ γόνατο· ἡ Μαμά μισροῦλα καθὼς εἶναι, λέει στὴ μαμά τῆς ἀπορία :

— Κύττα, κύττα, μαμά, δυὸ ἄνθρωποι καὶ πὺ πὺ πὺ ! . . .

Ἀσομνημονεύματα ἐνὸς λύκου

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο)

Περπάτησα ἀρκετὴ ὥρα μὲσα στὸ δάσος καὶ κάποτε ὅταν αἰσθανόμουν πολὺ κουρασμένος στηριζόμουν στὴν γκλίτσα μου. Σὲ λίγο σταμάτησα λιγάκι νὰ ξεκουραστώ καὶ ἄρχισα νὰ αἰσθάνωμαι ὅτι περνοῦσα . . . Εἶχα ἀπὸ τὸ μεσημέρι νὰ βάλω κάτι στὸ στόμα μου, ἀλλὰ ὅπως δήποτε ἐπῆρα τὴν ἀπόφασιν νὰ πλαγιάσω νὰ κοιμηθῶ.

Μὲ τὸ πρῶτο γλυκοχάραγμα βρισκόμουν στὸ πόδι καὶ ἀμέσως ἄρχισα τίς κατοπτεῦσις γιὰ νάβρω κάτι νὰ φάω. Σὲ μικρὴ ἀπόστασι διέκρινα γουρουνόπουλα ποὺ δὲν ἔμοιαζαν ὅμως καθόλου μὲ τὰ γουρουνόπουλα τοῦ κτήματος.

Ἐπλησίασα σιγὰ-σιγὰ γιὰ νὰ μπορέσω πὺ καλά νὰ ὀρμήσω ὅταν αἰσθάνωμαι ἓνα ἄγγιγμα στὸν ὄμο. Γυρίζω, τὶ νὰ ἰδῶ ; Μιά ἀλεπού ἦταν πίσω μου. Δὲν ἔχω διόλου συμπάθεια σ' αὐτὰ τὰ ζῶα γι' αὐτὸ τὴν ἀγριοκὺτταξά καὶ τῆς εἶπα :

— Τί τρέχει ;

— Σὲ βλέπω ἔτοιμον ν' ἀρπάξῃς . . . μοῦ λέει καὶ πρὶν τελειώσῃ τὴ φράση της τῆς ἀπαντῶ :

— Ναι, γιατί ; Μήπως ἔχεις ἀντίρρηση ; Ἡ μήπως ἔχεις ἀναλάβει ὑπὸ τὴν προστασία σου αὐτὰ τὰ γουρουνόπουλα ;

— Γουρουνόπουλα ! Χά ! χά ! χά ! Καλὲ αὐτοὶ εἶναι ἀγριοχόροι καὶ ἂν δὲν ἦσαν μεγαλύτερος ἀνάμεσα σὲ ἄνθρώπους θάξερεις τοὺς νόμους τοῦ δάσους καὶ τοῦ ἀγροῦ. Δηλαδὴ θὰ ἤξερες ὅτι οἱ λύκοι, οἱ ἀλεπούδες, οἱ ἀγριοχόροι καὶ ὅλα τὰ ζῶα αὐτοῦ τοῦ εἶδους δὲν ἐπιτιθέμεθα ποτὲ τὸ ἓνα ἐναντίον τοῦ ἄλλου, ἀλλὰ τουναντίον ἀλληλοῦποστηρίζομαστε

— Κι' ὅμως ἀκουσα νὰ λέγεται κάποτε πῶς ἔπαιξαν πολὺ ἄσχημα παιγνίδια σὲ προγόνους μας.

— Μὴ τὰ πιστεύεις αὐτά. Εἶναι συκοφαντίες τῶν ἀνθρώπων.

— Ὅστε εἶμαι καταδικασμένος νὰ ψοφίσω τῆς πείνας ;

— Ὅχι δά. Θὰ φᾶς. Ἐλα μαζὺ μου.

— Ἀκολούθησα τὴν πονηρὴ ἀλεπού καὶ σὲ λίγο μὲ ὠδήγησε σ' ἓνα μέρος ποὺ ἓνα

παιδί φύλαγε κάτι ζῶα.

— Νά, μοῦ λέει, γουρουνόπουλα. Πάρε ἓνα κι' ἂν ἔχῃς εὐχαρίστησι μοῦ φυλάς τὸ σηκῶτι.

Δὲν περιμένα ἄλλη εἰδοποίησι. Ὁρμησα στὸ πὺ παχουλὸ καὶ τὸ παιδί ποὺ φύλαγε τὰ ζῶα μόλις μὲ εἶδε τῶβαλε στὰ πόδια τρομαγμένο.

Ἐπῆρα τὴν λεία μου κάτω ἀπὸ τὴν σκιά ἐνὸς δένδρου κι' ἐφάγαμε περιφῆμα μαζὺ μὲ τὴν ἀλεπού.

Ἀπὸ κείνη τὴν ἡμέρα δὲν ἐννοοῦσαμε πιά νὰ χωρισθοῦμε. Μοιράζαμε ἀδελφικώτατα ὅτι φαγὶ εὐρίσκε ὁ καθένας μας καὶ οἱ μέρες μας περνούσανε ἡ μιά ὠραιότερη ἀπὸ τὴν ἄλλη. Εἶχα ξεχάσῃ πιά τὴ ζωὴ τοῦ κτήματος καὶ μόνο ποὺ νοσταλγοῦσα κάποτε

τὴν καλὴ Ψιψίνα κ' ἐπιθυμοῦσα τὸν νεαρόμου κύριο πού τὸν ἀγαποῦσα καὶ μ' ἀγαποῦσε.

Ἐνα ἀπόγευμα ἐνὸς ἐκάναμε τὸν συνειθισμένο μας περίπατο μετὰ τὴν ἀλεπού καὶ μ' ἐνα-δυὸ ἄλλους συναδέλφους συναντοῦμε στὸν δρόμο μας ἕνα ἄλογο πού ἔτρεχε σὰν δαιμονισμένο κ' ἀπὸ τὸ ὕφος του καταλάβαμε πὼς εἶχε πετάξῃ τὸν ἀναβάτη του. Σὲ ἀπόστασι λίγων βημάτων δὲν ἀργοῦμε νὰ ἰδοῦμε κ' ἕνα παιδί πεσμένο κατὰ γῆς καὶ οἱ συναδέλφοί μου κάνουν νὰ ὀρμήσουν ἀπάνω του.

— Μὴ πρὸς Θεοῦ! τοὺς φωνάζω. Εἶναι φίλος.

— Φίλος ἕνας ἄνθρωπος! Πού ἀκούστηκε αὐτό;

— Εἶναι φίλος! Εἶναι ὁ γυιὸς τοῦ ἀφεντικοῦ μου, ὁ μικρὸς μου κύριος.

Πράγματι ἦταν ὁ μικρὸς μου κύριος, τὸν ὁποῖον ἐπλησίασα ἀμέσως καὶ ἄρχισα νὰ τὸν γλύφω.

Δὲν ἄργησε νὰ μὲ ἀναγνωρίσῃ κ' ἀφοῦ τὸν ἄφησα στὴν ἀλεπού καὶ στοὺς δυὸ συναδέλφους μου ἔτρεξα καὶ εἰδοποίησα τὸν δασοφύλακα.

Ὅταν τοῦ παρέδωσα τὸν μικρὸ μου κύριο ἔκαμα νὰ φύγῃ, ἀλλὰ ὁ μικρὸς ἄρχισε νὰ κλαίῃ καὶ νὰ φωνάζῃ ὅτι δὲν ἤθελε νὰ φύγῃ.

— Μείνε μαζί μας! Θὰ σοῦ δίνω κάθε μέρα νοπὸ κρέας!

Ἄλλὰ ἤμουνα ἀνένδοτος.

— Ὅχι, μικρὸ μου, μὴν ἐπιμένῃς, τοῦ εἶπα. Ἄν ὅλοι οἱ ἄνθρωποι σοῦ ἔμοιαζαν ναί, ἀλλὰ δὲν σοῦ μοιάζουν. Προτιμῶ τὸ δάσος μου. Ἐσένα θὰ σ' ἀγαπῶ πάντα ἀλλὰ προτιμῶ τὸ δάσος μου!

Καὶ γὰρ νὰ μὴ συγκινηθῶ ἔφυγα τρέχοντας. Ἀπὸ τότε πέρασαν τέσσαρα χρόνια καὶ δὲν σὰς διηγούμαι τὴν ὑπόλοιπη ζωὴ μου γιατί ὅλες μου οἱ μέρες μοιάζουν ἢ μία μετὰ τὴν ἄλλη τόσο πού δὲ θάχε κανένα ἐνδιαφέρον ἢ διήγησις μου. Τέλος

Τι εἶναι ἡ ἡχώ

Ἡ ἡχώ εἶνε ἕνα πρῶγμα ἀπλούστατο πού θὰ τὸ καταλάβωμε ἀμέσως ἂν ξέρωμε τί εἶνε ἡχώ.

Ὁ ἡχος δὲν εἶνε ἄλλο παρὰ κύματα τοῦ ἀέρος καὶ κάθε τι πού σταματᾷ αὐτὰ τὰ κύματα καὶ τὰ στέλνει πίσω χωρὶς νὰ τοὺς ἀλλάξῃ τὴ φόρμα τους ἀποτελεῖ «ἡχώ». Γιὰ νὰ καταλάβωμε πιὸ καλὰ ἄς παραμοιάσωμε τὴν ἡχώ μετὰ κύματα, τὰ ὁποῖα σπάζουν πᾶ-

νω στοὺς κυματοθραύστας καὶ γυρίζουν πᾶσω. Ἄν ἀντὶ νὰ γυρῶσιν πίσω δλόκληρα τὰ κύματα, σπᾶσιν μετὰ ἀκανόνιστο τρόπο δὲν θ' ἀκούσωμε καθαρὴ τὴν ἡχώ, ὅπως δὲν μποροῦμε νὰ ἰδοῦμε καὶ τὸ πρόσωπός μας μέσα σ' ἕνα κηθρέφτη ἂν ὁ κηθρέφτης δὲν εἶνε μονοκόμματος.

Γιὰ νὰ σχηματίσωμε ἡχώ πρέπει νὰ στεκόμαστε σὲ κάποια ἀπόστασι ἀπὸ τὸ μέρος πού χρησιμεύει ὡς κυματοθραύστης τῶν ἡχητικῶν κυμάτων, οὕτως ὥστε νὰ δώσωμε σὶδὸ αὐτὴν μᾶς τὸν καιρὸ ν' ἀκούσῃ τὸν ἡχὸν τὸν ἡχο καὶ ν' ἀκούσῃ καὶ τὰ ἡχητικὰ κύματα πού γυρίζουν πίσω.

Κάποτε ἡ ἡχώ εἶνε τόσο δυνατὴ σὲ μερὴ καὶ μέρη, ὥστε μᾶς ἐμποδίζει ν' ἀκούσωμε.

Οἱ ἀρχαῖοι ἀπέδιδαν τὴν ἡχώ σὲ μυστηριώδεις δυνάμεις, ἐνῶ ἐξηγεῖται ὡς τὸ πλεονεκτήσιον φαινόμενον καὶ μπορεῖ νὰ παρουσιασθῇ εἴτε μετὰ τὴ βοήθεια ἐνὸς τοίχου, εἴτε μετὰ τὴ βοήθεια ἐνὸς βουνοῦ, ἐνὸς δένδρου κλπ.

Ὅμοιος τὸν Ὅμοιο

Ὁ Δάντε καταδικωμένος ἀπὸ τοὺς συμπατριώτας του, ἀναγκάσθηκε νὰ καταφύγῃ στὴν Βερόνα, ὅπου ὅμως ἔτυχε κ' ἐκεῖ πολλὴ ὀλίγη ἐκτιμήσεως ἐκ μέρους τοῦ πρίγκηπος Ἄλμουεν ντὲ λ' Ἐσκάλ.

Ὁ τελευταῖος αὐτὸς διασκέδαζε πολλὴ περιφρονῶν τὸν σοφὸν ἄνδρα.

Ὅταν δὲ κάποιος ἐξέφρασε τὴν ἐκπλήξιόν του γι' αὐτὸ ὁ Δάντε ἀπήντησε:

— Ὁ καθένας βρίσκει μεγαλειότερη εὐχαρίστησι μετὰ τὸν ὁμοῖό του.

Τὸ αὐτὸ τοῦ Κολόμβου

Κάποιος πού ζηλοτυποῦσε τὴν δόξα τοῦ Κολόμβου, τοῦ εἶπε κάποτε πὼς δὲν εἶχε σκετίποιτα τὸ τόσο θαυμαστὸ στὴν ἀνακάλυψιν τῆς Ἀμερικῆς.

Ὁ Κολόμβος τότε ζητᾷ νὰ τοῦ φέρῃ ἕνα αὐγὸ, καὶ παροτρύνει τὸν συνομιλήτην νὰ τὸ κάμῃ νὰ σταθῇ ὄρθιο.

Ἐνῶ δὲ ἐκεῖνος βρισκόταν σὲ ἀμνηστία ὁ Κολόμβος τὸ κτυπᾷ ἐπάνω σὸ τραπέζι μὲ τὴν πλευρὰ τοῦ αὐγοῦ ἰσοπεδοῦται καὶ τὸ αὐγὸ στέκεται ὄρθιο.

— Αὐτὸ δὲν εἶνε καὶ τόσο δύσκολο, λέγει ὁ ζηλότυπος ἄνθρωπος.

— Ἀσφαλῶς ὄχι πῶς δύσκολο ἀπὸ τὸν ἀνακαλύψῃ κανεὶς τὴν Ἀμερικὴν, ἀπαντᾷ Κολόμβος.

ΟΙ ΘΕΟΙ ΤΟΥ ΟΛΥΜΠΟΥ

Εἶχαμε πεῖ ὅτι ταξειδιῶτες ἀπὸ τὴν Ἀνατολὴ καὶ τὴν Αἴγυπτο, ἔφεραν τὸν πολιτισμὸν στὴν Ἑλλάδα καὶ μάλιστα σαυτὴ πού βρίσκεται κάτω ἀπ' τὸν Ὀλύμπου ὡς τὴν Πελοπόννησο.

Γενικὰ ὁ πολιτισμὸς κάνει τοὺς ἀνθρώπους νὰ συνεργάζονται, νὰ γίνονται ἱκανοὶ ν' ἀντιμετωπίζουν τίς ἀνάγκες τῆς ζωῆς.

Στὴν πιὸ παλῆ ἐποχῇ, πού μιλήσαμε γιὰ τοὺς Τιτάνες θεοὺς, τότε ἀκόμα οἱ ἄνθρωποι ἦταν χωρισμένοι σὲ οἰκογένειες. Ὅταν ἀξήθησαν οἱ οἰκογένειες, σχηματίσθηκαν—γενιές—κ' ἔτσι ζοῦσαν οἱ ἄνθρωποι ὑπάκουοι στὸν ἀρχηγὸ πού εἶχε ἢ καθε μιά.

Κατοικίες καὶ χωράφια ὀριστικὰ δὲν εἶχαν, γιατί ἀλλάζανε συχνὰ τόπους καὶ μάλιστα διὰ τοὺς ἀναγκάζανε ἄλλες γενιές, πῶς ἰσχυρές, πού προσπαθοῦσαν ν' ἀρπάξουν τ' ἀγαθὰ τους.

Μὲ τίς συνήθειες πού μετέδωσαν οἱ ταξειδιῶτες στοὺς Ἕλληνας, τοὺς ἔκαμαν ἱκανοὺς νὰ καταλάβουν πὼς γὰρ νὰ κρατήσῃ καλλίτερα τὴ γῆ πού καλλιεργοῦσε κάθε γενιά καὶ νὰ μὴ τὴν ἐγκαταλείψῃ σὶδὸ πρῶτο φοβέρισμα τῶν ἄλλων, ἔπρεπε νὰ ζοῦνε ἐνωμένοι μετὰ κάποια τάξι καὶ νάχουν ἐτοιμασμένο ὀχυρωμένο τόπο—ἀκρόπολι—πού σὰν μάθαιναν ὅτι γειτονικὸς ἐχθρὸς ἔρχεται, ν' ἀποτραβιοῦνται πάνω κεῖ καὶ μετὰ ὅπλα νὰ κτυπᾶνε τὸν ἐχθρὸν, ὥσπου νὰ τὸν ἀναγκάσουν νὰ φύγῃ.

Ἐτσι μετὰ τὸν καιρὸ ἐμπῆκε κάποια τάξι σὲ τίς γενιές, γιατί ἔχοντας τόπους σταθεροὺς, καὶ τὴ γῆ καλλιεργοῦσαν πιὸ καλά καὶ κατοικίες ἀρχίζαν νὰ φτιάχνουν ὄλο καὶ πιὸ γερές.

Ἀλλὰ οἱ γενιές πού ζοῦσαν σὲ γειτονικὸς τόπος, δὲν ἦταν ξένες γιατί καὶ τὴν ἴδια γλῶσσα μίλαγαν κ' ὁμοίους θεοὺς λατρεύαν. Κι' ἀφοῦ εἶχαν τῶρα κάποια τάξι σὲ τὴ ζωὴ, ἀντὶ ὅπως πρὶν ν' ἀρπάζουν τὰ σπαρτὰ καὶ τὰ ζῶα τῶν γειτόνων, ἀρχισαν νὰ δίνουν ἀπὸ κείνα πού τοὺς περισσεύαν γιὰ νὰ λαμβάνουν πράγματα πού οἱ ἴδιοι

δὲν εἶχαν.

Ἐτσι πολλὲς γενιές γειτονικὲς ἦλθαν σὲ συνεννόησι καὶ διώρισαν ἀρχηγὸν τὸν πιὸ σεβαστὸν κ' ἄξιο πού ἦταν σὰν βασιλεῦς τους. Ἀπὸ τὰ μαζέμματα γενιῶν τὰ λέγανε φρατρίες—καὶ πολλὲς φορὲς αὐτὸς ὁ ἴδιος ἀρχηγός, ὁ βασιλεῦς, ἐξουσίαζε καὶ περισσότερες φρατρίες, πού ὅλες μαζὶ ἐλέγοντο ὄφυλη.

Τῶρα οἱ ἄνθρωποι σὲ τὴν Ἑλλάδα τὰ μέρη ξεχώριζαν τίς κακὲς πράξεις ἀπὸ τίς καλὰς κ' ἀρχίζαν ν' ἀποκοτῶν συνήθειες πού μετὰ τὸ χρόνον οἱ βασιλεῦδες μετὰ τοὺς συμβούλους τους τίς κάνανε ΝΟΜΟΥΣ γιὰ νὰ τοὺς σέβονται οἱ ἄνθρωποι ἢ γιὰ νὰ ξεδιαλύνουν σύμφωνα μ' αὐτοὺς τίς διαφορὰς καὶ νὰ μὴ τρώγονται μεταξὺ τους, σὰν τ' ἄγρια ζῶα.

Μερικοὶ πάλι ἄνθρωποι πού διέφεραν ἀπὸ τοὺς πολλοὺς, γιατί ἦταν πιὸ δυνατοὶ σὶδὸ νοῦ, ἀρχισαν νὰ ξεχωρίζουν, βλέποντας τὸν γύρω κόσμον, τὴν τάξι καὶ τὴν ἁρμονία πού ἦταν φτιαγμένης. Βλέπαν πὼς κάποια δύναμι σὲ τοὺς οὐρανοὺς διηθύνει αὐτὴ τὴν τάξι καὶ σὲ μιά τέτοια δύναμι ἦταν ὑποτακτικὰ ὄλα ὅσα γίνονται γύρω. Ἡ ζωὴ κ' ὁ θάνατος τῶν ζώων καὶ τῶν φυτῶν, τὸ σκοτάδι καὶ τὸ ξημέρωμα τῆς γῆς, τ' ἀστέρια πού φαίνονται τακτικὰ σὲ τὴν θέσι τους σὲ ὀρισμένους ὥρες, οἱ σεισμοὶ καὶ τὰ ἠφαιστεια πού συνταράζουν τὰ ἔγκατα τῆς γῆς κ' ὄλα αὐτὰ καὶ τὰ τόσα ἄλλα στέκονται κάτω ἀπ' αὐτὴ τὴ δύναμι, πού κρατᾷ ὄλο τὸν κόσμον σὲ τάξι κ' ἁρμονία!

Αὐτὴ ἡ δύναμι ἦταν ὁ Ζεὺς, πού νίκησε τὴν ἀταξία μετὰ τὴν Τιτανομαχίαν. Καὶ τὰ παλάτια του, λέγαν αὐτοὶ πού κατοικοῦσαν ἐδῶ σ' αὐτὰ τὰ μέρη, ὅτι ἦσαν σὲ τὴν κορυφὴν τοῦ Ὀλύμπου.

Ἐνδεκα ἄλλοι ὑποτακτικοὶ θεοὶ βοηθοῦσαν τὸν Βασιλεῦ τῶν οὐρανῶν σὲ τὴν διοίκησι τοῦ κόσμου, κ' ὁ καθένας τους, ὅπως θὰ δοῦμε εἶχε ξεχωριστὰ καθήκοντα.

Τέτοια πρόοδο φέρανε αὐτοὶ πού ἐρχόντουσαν ἀπὸ τὴν Αἴγυπτο καὶ τὴν Ἀνατολή.

Γαλλικὸ Μυθιστόρημα

R. Dombre

Ἡ ΘΕΙΑ ΧΑΛΑΣΤΡΑ

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο)

— Σιγά-σιγά θὰ μεταβληθοῦμε σὲ ζωολογικὸ κῆπο ἐδῶ μέσα, δὲν εἶνε πιά κατάστασις αὐτῆ, ἀγρίεψε ἡ θειά Χαλάστρα.

Μεταχειρίσθηκα ὅμως ὅλη μου τὴν γλυκύτητα καὶ κατώρθωσα στὸ τέλος νὰ τὴν μαλακώσω, κι' ἔτσι τώρα ἔχω τὴν εὐχαρίστησι νὰ βλέπω τὴν γέρικη φοράδα μου νὰ βόσκει ἀμέριμνη τὸ χορτάρι τοῦ κτήματος.

Ἄν ἦμουν πολὺ πλούσια, θὰ ἔκτιζα ἕνα санаτόριο γιὰ τὰ γέρικά ζῶα. Γιατὶ σὰς παρακαλῶ νὰ ὑπάρχει γηροκομεῖο μόνο γιὰ τοὺς ἀνθρώπους;

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΕΚΤΟ

Ἡ ζωὴ περνοῦσε ἔτσι ἀμέριμνη στὸ κτήμα, κάποτε ὅμως καὶ λιγάκι βαρετῆ, γιατί οἱ διάφοροι γείτονες ποὺ ἤρχοντο κάθε τόσο καὶ μᾶς ἐπισκέπτοντο δὲν ἦσαν καὶ τόσο τοῦ γούστου μου.

Αἴφνης ὅμως μιὰ εἴδησις μ' ἐπλημύρισε χαρὰ.

Θὰ ἤρχετο νὰ τελειώσῃ τὸ καλοκαίρι μαζύ μας μιὰ ἀνεψιὰ τῆς θειάς Χαλάστρας, μιὰ ὀρφανούλα πολὺ ὁμορφή, καθὼς μοῦ εἶπαν, ποὺ εἶχε ἡ καὶ μὲν τὸ δυστύχημα νὰ χάσῃ σχεδὸν συγχρόνως τοὺς γονεῖς της καὶ ὅλη της τὴν περιουσία.

Ἡ θειά Χαλάστρα εἶνε ἡ μόνη μακρυνὴ συγγενῆς ποὺ τῆς ἀπομένει κι' ἔτσι ἀποφασίσθηκε νὰ τὴν καλέσουμε νὰ μείνῃ μαζύ μας στὸ κτήμα.

Ἡ ἰδέα πὼς θὰ ἀποκτήσω μιὰ ξαδελφούλα μ' ἐνθουσιάζει καὶ φθάνει νὰ εἶνε εὐχάριστη γιὰ νὰ τὴν ἀγαπήσω σὰν ἀδελφή μου.

Τὴν λένε Λιλιάνα, ὁμορφο ὄνομα, δὲν εἶνε ἀλήθεια; Θάλεγε κανεὶς πὼς μόνον ἕνας ἀνθρώπος πολὺ εὐτυχισμένος θὰ μπορούσε νὰ ὀνομάζεται ἔτσι. Κι' ὅμως ἡ καὶ μὲν ἡ Λιλιάνα, ἐκτός ἀπὸ τὰ δυστυχήματα ποὺ ἀνέφερα πάρα πάνω, εἶχε ἀκόμη καὶ μιὰ ἄλλη τραγωδία στὴ ζωὴ της.

Προτοῦ χάσῃ ὅλη της τὴν περιουσία, ἦταν

ἀρραβωνιασμένη μ' ἕνα νέο, ὁ ὁποῖος τὴν ἀγαποῦσε πολὺ. Ὅταν ὅμως ἔμεινε χωρὸς πεντάρια, ἡ ἀγάπη αὐτοῦ τοῦ κυρίου ἐξαπείσθηκε, καὶ ἔσπευσε νὰ πάρῃ τὸ λόγο τοῦ πύου.

Ἡ καὶ μὲν ἡ Λιλιάνα, τόσο νέα—εἶνε μόλις εἴκοσι χρόνων—καὶ νὰ ἔχῃ μιὰ τόσο μεγάλη ἀπογοήτευσί!

Κάνω μεγάλα σχέδια, θὰ πρέπει νὰ γίνω πολὺ καλὴ, πολὺ διακριτικὴ, γιὰ νὰ τὴν παρηγορήσω.

Αἰσθάνομαι ἤδη μιὰ μεγάλη ἀγάπη νὰ ξυπνᾷ μέσα μου γιὰ τὴν ξαδελφούλα ποὺ θὰ γνωρίσω σὲ λίγες μέρες.

Παράξενο πράγμα πὼς μᾶς ἀλλάζει ἡ σκέψις ὅτι μπορούμε νὰ κάνουμε καλὸ σ' ἕνα ἄλλον ἀνθρώπο!

Ἀπὸ αὐριο θὰ ἀρχίσω νὰ ἐτοιμάζω τὴν κάμαρά της, καὶ νὰ γεμίσω ὅλο τὸ σπίτι λουλούδια, γιὰ τὴν ἀφιξί της καὶ τὴν ἀφιξί τοῦ μπαμπά. ὁ ὁποῖος θὰ μᾶς τὴν φέρῃ ἐδῶ.

Κι' ἐγὼ ποὺ κακόθελα τῆς θειάς Χαλάστρας ποὺ δὲν μοῦ εἶχε δώσει μιὰ ἀδελφούλα, νὰ ποὺ τώρα θ' ἀποκτήσω ξαφνικὰ μιὰ μεγάλη ἀδελφὴ ποὺ θὰ μπορῶ νὰ συνεννοῦμαι μαζί της καὶ νὰ κάνω ὅ,τι μπορῶ γιὰ νὰ τὴν εὐθυμίσω.

Καὶ ξαφνικὰ σκέπτομαι πὼς ὁ Θεὸς εἶνε πολὺ καλὸς γιὰ μένα, καὶ πὼς ἴσως δὲν ἔαξιζω.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΕΒΔΟΜΟ

Ἐνα αὐτοκίνητο στέκεται μπροστὰ στὴν καγκελωτὴ πόρτα τοῦ κτήματος, ὁ ἐπιστάτης σπεύδει νὰ τὴν ἀνοίξῃ διάπλατη καὶ σὲ λίγο τὸ αὐτοκίνητο διασχίζει τὴν δεινδροστοχία καὶ σταματᾷ μπροστὰ στὸ σπίτι.

Κατεβαίνω τρέχοντας τὴν σκάλα καὶ χοροὶς νὰ προφθάσω νὰ καταλάβω πὼς εἶνε βρισκομαι... στὴν ἀγκαλιά της ἑξαδέλφης μου. Τὴν εἶχα τόσο στὴ σκέψι μου ὅλες αὐτὲς τὲς μέρες, ποὺ νομίζω πὼς δὲν τὴν βλέπω γιὰ πρώτη φορὰ.

Ἡ ὄμορφὴ, ἡ Λιλιάνα εἶνε μιὰ ὁμορφή κοπέλα μὲ κανονικὰ χαρακτηριστικά, μ' ἕνα πλατὺ μέτωπο, καὶ κάτι μεγάλα μάτια, γεμάτα ὅμως μελαγχολία.

Καὶ γι' αὐτὸ ἀκόμη μιὰ φορὰ ὑπόσχομαι στὸν ἑαυτό μου πὼς θὰ κάνω ὅ,τι μπορέσω γιὰ τὴν εὐτυχία της.

Ἀφοῦ εὐχαριστῶ τὸν πατέρα μου ποὺ μᾶς τὴν ἔφερε κοντά μας, σπεύδω νὰ τὴν παρασύρω στὸ σπίτι γιὰ νὰ τῆς δείξω τὸ δωμάτιό της, κι' ὅλα τὰ χαϊδεμένα μου τετραπόδα.

— Θὰ ἴδῃς, Λιλιάνα, τί καλὰ ποὺ θὰ περάσωμε ἐδῶ πέρα, τῆς λέω, θὰ σ' ἀγαποῦμε ὅλοι τόσο ποὺ θὰ ξεχάσῃς ὅλα τὰ δυσάρεστα ποὺ γνώρισες στὴ ζωὴ.

Ἡ Λιλιάνα μ' εὐχαριστεῖ μ' ἕνα συμπαθητικὸ χαμόγελο καὶ μοῦ λέει συγχρόνως μὲ τρυφερότητα:

— Δὲν ἀμφιβάλλω, ξαδελφούλα, γι' αὐτὸ, φθάνει νὰ σὲ δῇ κανεὶς γιὰ νὰ καταλάβῃ πὼς θαῦρη σὲ σένα μιὰ πολὺ καλὴ φίλη.

Μὲ πόση χαρὰ μὲ γεμίζουν αὐτὰ τὰ λόγια!

Ἀκούω τόσο συχνὰ τὴν θειά Χαλάστρα νὰ μὲ λέῃ ἀνυπόφορη, ποὺ ἔχω καταντήσῃ νὰ πιστεύω πὼς κανεὶς δὲν μπορεῖ νὰ βρῇ κάτι καλὸ σὲ μένα.

Ἄλλ' ἐνῶ βρισκομαι βυθισμένη σ' αὐτὲς τὲς σκέψεις, ἡ Λιλιάνα τελειώσε τὴν προχειρὴ τουαλέττα της, καὶ μὲ παρατρύνει νὰ κατέβωμε κάτω γιατί ἡ θειά Χαλάστρα μᾶς φωνάζει γιὰ τὸ τσάι.

Λοιπόν, ἀνταλλάξατε τὲς πρῶτες σας ἐντυπώσεις, ἐρώτησε ἡ θειά Χαλάστρα, μόλις μᾶς εἶδε νὰ μπαίνομε στὴν τραπεζαρία. Ἐλπίζω, Λιλιάνα, νὰ μὴ τρώμαξες μὲ τὲς τρέλλες ποὺ θὰ σοῦ εἶπε ἡδη ἡ Ζωρζέττα.

— Γιατὶ τὸ λέτε αὐτό, θεία, εἶπεν ἡ Ζωρζέττα, τόσο πιά ζουρλί μ' ἔχετε;

— Σωστὸ ἀγόρι!

— Μακάρι νάμουνα, ἀφοῦ ὅμως ἔτυχε νάμαι κορίτσι, πρέπει γι' αὐτὸ νάμαι φρόνιμη σὰν παναγία;

Ἡ Λιλιάνα κατάλαβε πὼς ἔπρεπε νὰ ἐπέμβῃ:

— Δὲν γνωρίζω, θεία μου, ἀκόμη τὴν Ζωρζέττα, μὰ εἶμαι βεβαία πὼς ὅσο ἴσως κι' ἂν διαφέρουν οἱ χαρακτήρες μας θὰ γίνωμε δυὸ πολὺ καλὲς φίλες.

Καὶ λέγοντας αὐτὰ ἡ Λιλιάνα κύτταξε μὲ μεγάλη συμπάθεια τὴ Ζωρζέττα.

Ἡ Ζωρζέττα ἦταν ἐκείνη τὴν ἐποχὴ μιὰ εὐμορφη-ἄσχημη, ἂν μπορῇ κανεὶς νὰ μεταχειρισθῇ αὐτὴ τὴν ἔκφρασι. Ἦταν ψηλὴ μὲ μάτια ποὺ σπινθηροβολοῦσαν ἀπὸ ἐξυπνάδα. Εἶχε ἕνα μυτάκι στὸν ἄερα, δέσμα ἠλιοκαμένο, κι' ἕνα στόμα μὲ χεῖλη δροσερὰ καὶ κατακκόκκινα.

Στὸ χαρακτήρα τὴ γνωρίζομε ἤδη. Δὲν ἦταν βέβαια ἕνας ἄγγελος, μὰ ἂν εἶχε ἀρετὰ ἐλαττώματα εἶχε συγχρόνως καὶ τὸ θάρρος νὰ τὰ ὁμολογῇ.

Ὅσο κι' ἂν φαινόταν ἐπιπόλαιη, εἶχε μιὰ καρδιά ἱκανὴ ν' ἀγαπήσῃ καὶ ν' ἀφοσιωθῇ, ὅσο κι' ἂν ἔλεγε λόγια στὸν ἄερα, ἦταν ἱκανὴ νὰ παρατηρῇ τὸ κάθε τι καὶ νὰ κρίνῃ τὰ πάντα.

Οἱ ὑπηρεταί, τὰ ζῶα τὴν ἐλάτρευαν, οἱ πτωχοὶ δὲν μιλοῦσαν παρὰ γι' αὐτὴν.

Ὅταν ἦταν στὸν «κόσμο» ἔκαμε φιγοῦρα μὲ τὸ πνεῦμα της.

Εἶχε πολλοὺς φίλους, πράγμα ποὺ δὲν συμβαίνει στὸν καθένα. Οἱ κακοὶ ὅμως δὲν τὴν συμπαθοῦσαν γιατί δὲν ἐδίσταζε νὰ πῇ στὸν καθένα τὴν καθαρὴ ἀλήθεια.

Ἡ Λιλιάνα τὴν ἀγάπησε ἀμέσως, ἀκριβῶς γι' αὐτὴ τὴν μεγάλη της εὐλικρίνεια. Ὅσο γιὰ τὴν θεία της τὴν βόηκε πολὺ ψυχρὴ καὶ λίγο παραξενὴ καὶ ἰδιόρρυθμη μὲ τὴν διαρκῆ της μανία νὰ μιλῇ γιὰ τὴν καταγωγή της:

— Καὶ ξέρεις τί προόδους ἔκανε ἀφ' ὅτου τὴν ἔχω στὰ χέρια μου, τῆς εἶπε μιὰ μέρα ἡ Ζωρζέττα, ποὺ συζητοῦσαν σχετικῶς.

Καὶ τὸ ὕφος της τὸ σοβαρὸ ἦταν τόσο ἀστεῖο, ὥστε ἡ Λιλιάνα δὲν μπόρεσε νὰ μὴ γελάσῃ.

— Δὲν φαντάζεσαι πόσα δὲν πέτυχα, ἑξακολούθησε ἡ Ζωρζέττα. Ἄν δὲν εἶχα βάλῃ τάξι θὰ μὲ μετεχειρίζοντο ἀκόμη σὰν νὰ ἦμουν κοριτσάκι. Χρειάσθηκε ὅμως πολλὲς φορὲς νὰ μεταχειρισθῶ τὰ μεγάλα μέσα, ἀλλὰ ἔτσι τουλάχιστο ἡ ζωὴ ἔγινε ὑποφερτὴ κοντὰ στὴ θειά Χαλάστρα.

(Ἀκολουθεῖ)

Ὁ Λευκὸς Πύργος στὴ Θεσσαλονίκη

Θεσσαλονίκη

Ποὺς δὲν θυμᾶται τὴν ἀνέκφραστη χαρὰ πού αἰσθάνθηκε ὅλος ὁ Ἕλληνισμὸς τὴν νύκτα τῆς 26 πρὸς τὴν 27 Ὀκτωβρίου τοῦ 1912! Ὁ στρατὸς μας εἶχε καταλάβῃ τὴν Θεσσαλονίκη.

Ἡ μεγαλύτερη πόλις τῆς Μακεδονίας, ἡ πῶ σπουδαία μετὰ τὴν Κωνσταντινούπολι γιὰ τὰ μνημεῖα της, ἡ ἱστορική Θεσσαλονίκη εἶχε γείνη πάλι ἑλληνική...

— Ἡ Θεσσαλονίκη ἐκτίσθη κατὰ τὸ 315 π. Χ. ἀπὸ τὸν βασιλέα τῆς Μακεδονίας Κάσσανδρον, ὠνομάσθηκε δὲ ἔτσι πρὸς τιμὴν τῆς συζύγου του Θεσσαλονίκης ἀδελφῆς τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου.

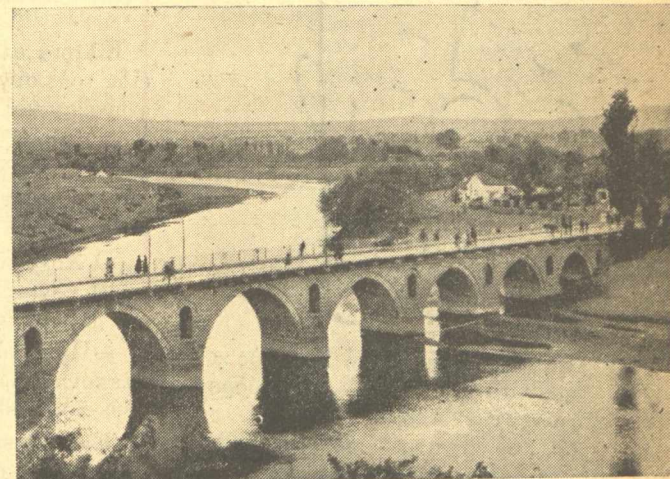
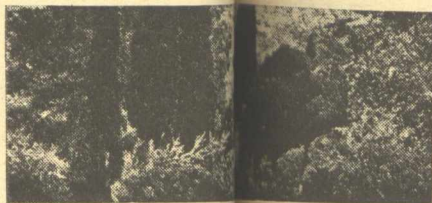
Ἀπὸ τότε ἦταν καὶ ἔμεινε κυριωτάτη τῶν Μακεδονικῶν πόλεων. Πολλὲς φορὲς κατεστράφη ἀπὸ ἐπιδρομὲς καὶ πολέμους, καὶ πολλὲς φορὲς ξανακτίσθηκε. Καὶ κάθε φορὰ νέα μνημεῖα καὶ νέοι ναοὶ ἐστόλιζαν τὴν πόλι. Καὶ στὸ τέλος ἡ μεγάλη πυρκαϊὰ τοῦ 1917 τὴν κατέστρεψε πολὺ περισσότερο ἀπ' ὅτι εἶχαν κάνει ὅλες οἱ ἄλλες καταστροφές. Τώρα ἡ Θεσσαλονίκη ὅλο καὶ ὁμορφαίνει καὶ εἶναι τὸ καμάρι τῆς Μακεδονίας, Πλατεῖες κτίρια, λεωφόροι, περίπατοι τὴν στολίζουν. Περισσότερο ὅμως ἀπὸ τὰ καινούργια κτίρια τὴν στολίζουν τὰ παλαιὰ τῆς μνημεῖα.

Ὁ περίφημος ναὸς τοῦ Ἁγίου Δημητρίου πού εἶχε κτισθεῖ τῷ 412 μ. Χ. ἐκάηκε τὸν 3ῷ αἰῶνα καὶ ἀμέσως ἀνακαινίσθηκε, ξανακάηκε ὅμως σχεδὸν ὁλόκληρος εἰς τὴν πυρκαϊάν τοῦ 1917. Ἔτσι ἐχάθηκε ἓνα ἀπὸ τὰ πολυτιμότερα βυζαντινὰ μνημεῖα. Μένουν ὅμως τόσα πολλά! Ὁ ναὸς τῆς Ἁγίας Σοφίας πού εἶναι ἡ Μητρόπολις τῆς Θεσσαλονίκης, ὁ ναὸς τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων, τῆς Ἁγίας Παρασκευῆς, ὁ κυκλικὸς ναὸς τοῦ Ἁγίου

Γεωργίου πού σώζεται ἀπὸ τοὺς ρωμαϊκοὺς χρόνους, καὶ τόσα ἄλλα μνημεῖα βυζαντινὰ πού ὁμοιά τους δὲν βρίσκονται ἄλλοῦ παρὰ μονάχα στὴν Κωνσταντινούπολι. Τώρα ἡ Θεσσαλονίκη εἶναι ἡ δεύτερη, μετὰ τὴν πρωτεύουσα, πόλις τῆς Ἑλλάδος καὶ ἴσως νὰ εἶναι καὶ σπουδαιότερη ἀπὸ τὰς Ἀθήνας γιὰ τὴν κρατᾶει τὰ κλειδιά ὅλης τῆς Μακεδονίας καὶ τῆς Θράκης.

Καισαριανὴ

Ποῦ παιδί πού κατοικεῖ στὰς Ἀθήνας δὲν ξέρει τὴν Καισαριανή; Ἐνας μικρὸς εὐχάριστος περίπατος 6 χιλ. ἔξω ἀπὸ τὴν πόλι. Ὅλα τὰ σχολεῖα μας κάνουν ἐκδρομὲς στὴ Καισαριανή γιὰ νὰ δοῦνε τὴ παλιὰ ἐκκλησία καὶ νὰ πιοῦνε δροσερὸ νερὸ τῆς πηγῆς. Ἡ Καισαριανὴ εἶναι πολὺ ἀρχαία. Ἐκεῖ κοντὰ στὴν πηγὴ ἦταν ἓνας ναὸς τῆς Ἀφροδίτης κ' ἔστερα τὴν ἐποχὴ τοῦ χριστιανισμοῦ ἐκτίσθη ἡ μονὴ πού ἐπῆρε τὸ ὄνομα τοῦ ἱδρυτοῦ τῆς μονα-

Ὁ Πηνειὸς

Πηγάζει ἀπὸ τὴν Πίνδο καὶ ξεκινᾶει ἀπὸ κεῖ γιὰ τὴ μεγάλη του διαδρομὴ πού ἐκτείνεται σὲ 200 χιλιόμετρα.

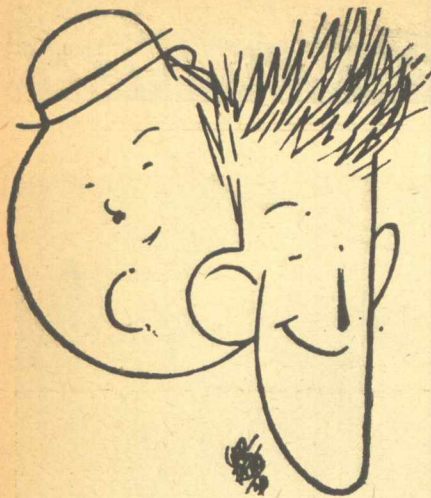
Στρίβει σὰν φεῖδι, τυλίγεται, ξετυλίγεται, ἀνάμεσα σὲ ὅλη τὴ Θεσσαλία. Κι' ὅσο προχωρεῖ δέχεται μικρὰ ποταμάκια, χεῖμαρας καὶ παραπόταμους κ' ὄλο φουσκώνει καὶ πλαταίνει καὶ βαθαίνει.

Πολλὲς φορὲς θυμώνει, ἀγριεύει, καὶ τότε ὅλα γίνονται θάλασσα. Σπαρτά, καλύβες πολλὲς φορὲς χωριὰ ὁλόκληρα δέχονται τὴν ὀργή του καὶ καταστρέφονται.

Καὶ ὁ ἀκούραστος ἄνθρωπος ξαναρχίζει πάλι ὅλα ἀπὸ τὴν ἀρχή. Ξαναφτιάχνει τὴ καλύβα του, ξανακτίζει τὸ σπιτάκι του, σπαίρνει πάλι καὶ γιὰ λίγα χρόνια μένει ἤσυχος. Δὲν κρατᾶει ὅμως πολὺ ἡ ἤσυχία τῶν χωρικῶν γιὰ τὸ Πηνειὸς ξαναθυμώνει καὶ ξαναπλημμυρίζει. Ὅταν ὅμως εἶναι ἤσυχος, ἡ εὐτυχία εἶναι μεγάλη, γιὰ τὴ γῆ πού βρέχει ὁ Πηνειὸς εἶναι εὐφορη καὶ καρπερή.

Περνάει ἀπ' τὴ Λάρισσα καὶ διευθύνεται μετὰ πολλὰ στριφογυρίσματα πρὸς τὴς ὑψωτεῖες τοῦ Ὀλύμπου. Ἐκεῖ σχηματίζει καὶ τὸν μοναδικὸ καταρράκτη του, ὕψος 7-10 ποδῶν. Ὑστερα ἀπλώνεται στὴν κοιλάδα τῶν Τεμπῶν καὶ κανένας δὲν μπορεῖ νὰ περιγράψῃ τὴν ὁμορφιὰ αὐτοῦ τοῦ τοπίου. Ἄμα τελειώσει ὁ δρόμος του πάει ἤρεμα καὶ χύνεται στὴ θάλασσα στὸν Θερμαϊκὸ κόλπο δίπλα στὸ χωριὸ Τσαγεῖ.

Λουκ.

Ἱστορίες τοῦ Χοντροῦ καὶ τοῦ Λιγνοῦ

Ο ΧΟΝΤΡΟΣ ΚΑΙ Ο ΛΙΓΝΟΣ ΣΤΟ ΜΕΝΙΔΙ

Εὐθύμη τανία γιὰ μικροὺς καὶ μεγάλους ὑπὸ ΟΜΑΡ

Κάποια στιγμή ὁμως ὁ Λιγνὸς γύρισε καὶ εἶδε τοὺς συγκεντρωμένους χωρικοὺς ποὺ ἐφώναζαν καὶ εἶπε στὸν Χοντρό:

—Χοντρέ, γιὰ μᾶς φωνάζουν αὐτοί, γιὰ κοίταξε μᾶς γνέφουν νὰ κατεβούμε. Ἐδῶ φαίνεται εἶνε ἡ Ἀθήνα, τὸ κέντρον τῆς... πόλεως.

Ὁ Χοντρός μὴ ξεύροντας τί πρέπει νὰ κάμη, ἄρπαξε τὸν Λιγνὸ ἀπὸ τὸ μπράτσο καὶ βγήκαν ἀπὸ τὸ λεωφορεῖο.

—Πᾶμε νὰ κατεβούμε ἀπὸ δῶ μέσα καὶ βλέπουμε πὼς διάβολο θὰ συνεννοηθοῦμε, ἐδῶ ποὺ ἤλθαμε εἶπε.

Ἐν τῷ μεταξύ, στὴν πλατεῖα εἶχαν μαζευθεῖ οἱ περιέργοι τοῦ χωριοῦ, περιεργαζόμενοι τό... ζεῦγος.

—Τ' εἶναι τοῦτοι πάλι; ἔλεγαν μεταξύ των οἱ Μενιδιάτες.

—Τὶ ξεσουλούποτοι ἄνθρωποι εἶνε αὐτοί.

—Βρὲ ἀκοῦς νὰ φορᾶνε φουστάνελλες καὶ νὰ μὴ ξέρουν ἑλληνικά

Ὁ Χοντρός καὶ ὁ Λιγνὸς βλέποντας τὸν κόσμον ποὺ μαζεύτηκε γύρω τους καὶ τὰ ἑρωτικά σχόλια ποὺ κατάλαβαν ὅτι ἀπευθύνοντο σ' αὐτούς, ἄρχισαν νὰ θυμώνουν.

—Ὡραία δουλειά, φώναξε ὁ Χοντρός, ἤλθαμε στὴν Ἀθήνα γιὰ νὰ μᾶς κοροϊδέψουν αὐτοὶ οἱ χαζο-ρωμηοί.

Ὁ Λιγνὸς ὁμως ὅταν εἶδε ὅτι μὲ τοὺς θυμὸς τοῦ Χοντροῦ, ἡ ὑπόθεσις των μποροῦσε νὰ καταλήξῃ καὶ σὲ ξύλο — πατινάδα... ἐσκέφθηκε ἕνα τέχνασμα, τὸ ὁποῖον καὶ ἀμέσως ἀνεκοίνωσε στὸν φίλο του.

—Ἀκουσε Χοντρέ, τοῦ εἶπε, ἔλα νὰ φύγουμε ἀπὸ δῶ καὶ νὰ προχωρήσουμε στὸ στενοσόκακα, γιὰ νὰ μᾶς χάσουν οἱ χαζοὶ ποὺ μαζεψτήκανε γύρω μας.

—Καὶ τί θὰ γίνῃ ὕστερα;

—Ἀπλούστατα, θὰ ξεφύγουμε τοὺς περιεργούς καὶ ἔτσι θὰ ἴδουμε τί μπορεῖ νὰ κάνουμε.

Ὁ Χοντρός ποὺ πάντοτε δὲν συνήθιζε νὰ ἀκοῦν τὸν Λιγνὸ, αὐτὴ τὴν φορὰ χωρὶς νὰ πῆ λέξι ἀκολούθησε τὸν σύντροφό του καὶ κατεβασμένα μοῦτρα:

Ἄκοῦς ἐκεῖ, γιὰ καταγκόζηδες μᾶς περάσανε; μουρμούριζε, ὅσο προχωροῦσαν.

Ἀμίλητοι καὶ μὲ βῆμα σταθερό, οἱ δύο φίλοι, διέσχισαν τὰ στενά τοῦ Μενιδιοῦ, σὴν νὰ ἦσαν χωροφύλακες.

Ποῦ καὶ ποῦ, καμμιὰ Μενιδιάτισσα, ἔβγαζε τὸ κεφάλι τῆς ἀπὸ τὸ παράθυρο καὶ ἐκύταζε μὲ ἐκπληξι τοὺς δύο φουστανελοφόρους.

Τέλος ὁ Χοντρός καὶ ὁ Λιγνὸς ἀφοῦ ἐστρυφογύρισαν ὄλους τοὺς δρόμους τοῦ χωριοῦ, ἀπεφάσισαν νὰ σταματήσουν κάπου, νὰ ἀναπαυθοῦν καὶ πρὸ παντός νὰ φᾶνε καὶ νὰ βροῦνε ξενοδοχεῖο, γιὰτι ἄρχισε νὰ βραδιάζει.

Ὁ Λιγνὸς μάλιστα, προχωροῦσε κουτσένοντας:

—Νὰ μᾶς ἔλειπε ἡ Ἑλλάδα, ἔλεγε κλαψάρικα, καλύτερα ἦταν στὴν Ἀμερική.

Ὅπως προχωροῦσαν, ἀντίκρισαν μιὰ μεγάλη μάντρα, ποὺ φαινότανε σὴν κῆπος μὲ φουντωμένα δένδρα.

—Θὰ εἶνε κανένα ἐξοχικὸ κέντρο, εἶπε στὸν φίλο του ὁ Χοντρός. Ἐμπρὸς πᾶμε νὰ ἴδουμε τί εἶνε καὶ νὰ μάθουμε, ποῦ βρισκόμαστε.

Πλησίασαν στὴν εἴσοδο τῆς μάντρας καὶ δὲν ἄργησαν νὰ καταλάβουν ὅτι ἡ μάντρα αὐτὴ μὲ τὰ φουντωμένα δένδρα, ἦταν... Νεκροταφεῖο!

—Βρὲ τί, ἐξοχικὸ κέντρο, μοῦ κοπανᾶς, ἄρχισε νὰ λέῃ ὁ Λιγνὸς στὸν Χοντρό, ἐδῶ εἶνε νεκροταφεῖο, πεθαμένους θὰ φᾶμε;

Ὁ Χοντρός πῆγε νὰ σκάσῃ ἀπ' τὸ κακό του.

—Μπορεῖς νὰ μοῦ πῆς, ποῦ στὸ διάβολο βρισκόμαστε; ρώτησε τὸν Λιγνὸ.

Ἐαφνικά, τὶς σκέψεις των δύο φίλων, τὶς διέκοψε τὸ γκάρισμα ἐνὸς γαιδάρου...

Ὁ Χοντρός καὶ ὁ Λιγνὸς ξαφνιασμένοι, γύρισαν καὶ εἶδαν στὴν εἴσοδο τοῦ νεκροταφείου, ἕνα γαῖδαρο δεμένο μὲ δυὸ ὠραία κοφίνια, γεμάτα πεπόνια.

—Νά, ἐπιχειρήσις! φώναξε ὁ Λιγνός.

Ὁ Χοντρός τὸν κύτταξε ἐκπληκτός:—Τὶ ἐπιχειρήσι καὶ ξε-ἐπιχειρήσι μοῦ τζαμπουνᾶς βρὲ ὄρνιο, ἐδῶ θὰ πεθάνουμε τῆς πεινᾶς; βλάκα. Εἴμαστε σ' ἕναν τόπο ἄγνωστο, κοντεύει νὰ νυκτώσῃ καὶ σὺ μοῦ μιλάς γιὰ ἐπιχειρήσι;

Ὁ γαῖδαρος ἐξακολουθοῦσε νὰ γκαρίζη.

Ὁ Λιγνὸς πλησίασε, πῆρε ἕνα πεπόνι, μέσα ἀπὸ τὸ κοφίνι καὶ τὸ ἔβαλε μπροστὰ

στὸ ζῶον:

—Φάε καὶ σὺ φιλαράκο μου, νὰ μὴ κλαῖς, εἶπε... στὸν γαῖδαρο.

Φυσικὰ ὁ γαῖδαρος, ἐγκατέλειψε τὴν... συναυλία καὶ ἄρχισε νὰ τρώῃ τὸ πεπόνι.

Ὁ Χοντρός κύτταξε ἀπὸ μακριὰ τὸν Λιγνὸ καὶ τὴν... περιποίησι ποὺ ἔκαμε στὸν ξένο γαῖδαρο καὶ ἐκατάλαβε, ὅτι ὁ φίλος του κατὶ ετοίμαζε νὰ σκαρώσῃ.

Καὶ πραγματικά, ἀφοῦ ἔδωσε στὸν γαῖδαρο τρία-τέσσαρα πεπόνια νὰ φᾶῃ, τὸν ἔλυσε ἀπ' ἐκεῖ ποὺ ἦταν δεμένος καὶ ἄρχισε νὰ τὸν τραβᾷ.

Χοντρέ, εἶπε στὸν φίλο του, ἐσὺ ἀπὸ μακριὰ, μὴ ἀνακατευθῆς στὴν ὑπόθεσι.

Τραβῶντας λοιπὸν τὸν γαῖδαρο ὁ Λιγνὸς προχωροῦσε μέσα ἀπὸ κατὶ στενοσόκακα. Πίσω του ἐρχότανε ὁ Χοντρός.

Ἀφοῦ ἀπομακρύνθηκαν ἀπὸ τὸ νεκροταφεῖο καὶ χαθήκανε μέσα στὰ στενά τοῦ χωριοῦ ὁ Λιγνὸς ἔβαλε τὸν γαῖδαρο νὰ βαδίζει ἔμπρὸς.

—Τὶ κάνεις αὐτοῦ; τοῦ φώναξε ὁ Χοντρός.

Ὁ Λιγνὸς κλείνοντας πονηρὰ τὸ μάτι του στὸν Χοντρό εἶπε:

—Νὰ δῆς ὅτι ὁ γαῖδαρος θὰ μᾶς... οδηγήσῃ στὴν Ἀθήνα, ἀφοῦ ὁ ἀφεντικός του πουλάει πεπόνια, ἀσφαλῶς στὴν Ἀθήνα θὰ τὰ πηγαίνει!

Τὸ κόλπο φυσικὰ τοῦ Λιγνοῦ ἦταν ἔξυπνο. Ὁ γαῖδαρος μόλις ἐλύθηκε, νομίζοντας ὅτι οδηγεῖται ἀπ' τὸν ἀφεντικό του... ἄρχισε νὰ βαδίζει πρὸς τὸν δρόμο. ἀπ' τὸν ὁποῖον καθημερινῶς περνοῦσε. Δηλαδὴ στὴν... Ἀθήνα.

Οἱ δύο φίλοι ἀκολουθοῦντες τὸν γαῖδαρο, κατάλαβαν ὅτι βρῆκαν τὸν δρόμο. Διότι ὁ γαῖδαρος, ἀφοῦ πέρασε δύο τρία δρομάκια τοῦ Μενιδιοῦ, προχώρησε σ' ἕνα μονοπάτι καὶ βγήκε στὸ δημόσιο δρόμο ποὺ πάει γιὰ τὴν Ἀθήνα!

—Χοντρέ, φώναξε ὁ Λιγνός, βλέπεις ἐκεῖ κάτω τὶς ἄσπρες πέτρες μὲ τὶς κολῶνες; εἶναι ἡ Ἀκρόπολις. Νὰ λοιπὸν ποὺ βρήκαμε τὸν δρόμο!

Ἔτσι ὁ Χοντρός μὲ τὸν Λιγνὸ ἔχοντας ὀδηγὸ τὸν γαῖδαρο... ἐβαδίζαν γιὰ τὴν Ἀθήνα...

ΟΜΑΡ

Στὸ προσεχές: Ὁ Χοντρός καὶ ὁ Λιγνὸς στὸ πταισματοδικεῖο.

Καλέ μου φίλε,
Ἔρχομαι μὲ τὸ πρῶτο μου αὐτὸ γραμμα ἀπὸ τὴν πατρίδα μου νὰ ἀνανεώσω τὴν ὑπόσχεσι πὺν σοῦδῶσα ὅταν ἀποχαιρετιόμαστε στὸ σταθμὸ τοῦ τραίνου πὺν θὰ μ' ἐπερνε μακρὰ ἀπὸ τὸν τόπο σας καὶ συγχρόνως νὰ σοῦ ἐξομολογηθῶ κάτι πὺν τότε σοῦ κρυψα.

Τὸ μυστικὸ αὐτὸ μὲ βαραίνει ἀκόμη ὡς σήμερα, γιατί εἶνε τὸ μόνον σύννεφο πὺν σκιάζει τὴν ὁμορφὴ φιλία πὺν δημιουργήθηκε μεταξὺ μας, φιλία πὺν πρέπει νὰ ὁμολογήσω τὴν ὀφείλω κυρίως σὲ σένα, στὸν ἐνθουσιασμό σου σὰν ἔμαθες πὺς ἤμουνα ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα.

Μὲ κῦτταξες ἀμέσως μὲ τόση συμπάθεια πὺν αἰσθάνθηκα χωρὶς κ' ἐγὼ ἀκόμη νὰ ξέρω γιατί πὺς θὰ γινόμαστε φίλοι ἀχώριστοι, καὶ πὺς τὰ τρία χρόνια πὺν θὰ περνοῦσα μακρὰ ἀπὸ τὸν τόπο μου, γιὰ νὰ σπουδάσω στὸ κολλέγιο τῆς πατρίδος σου, δὲν θὰ ἦσαν γιὰ μένα ξενητιά.

Καὶ δὲν γελάστηκα. Θὰ θυμᾶμαι πάντα τὴν καλὴ μας φιλία, τὶς ὁμορφες στιγμὲς πὺν περάσαμε μαζύ, ἄλλοτε μελετώντας κ' ἄλλοτε λέγοντας τὶς σκέψεις μας ὅταν οἱ σπουδὲς μας μᾶς ἄφιναν ἐδῶ κ' ἐκεῖ λίγο καρὸ δίκο μας.

Κι' ὁμως σοῦκρυφα κάτι. Θυμᾶσαι μιὰ μέρα πὺν ἀνάμεσα ἀπὸ δυὸ μαθήματα τριγυρνοῦσαμε στὸ πάρκο τοῦ σχολείου μας, μοῦ ζήτησες νὰ σοῦ μιλήσω γιὰ τὶς ὁμορφιὲς τοῦ τόπου μας, λέγοντας μου :

— «Ξέρω τὴν Ἑλλάδα σας ἀπὸ τὰ βιβλία, διαβάζω ὅ,τι κ' ἂν μοῦ πέση στὰ χέρια μου σχετικὸ μ' αὐτὴν καὶ τὴν ἀγαπῶ ἀπ' ὅ,τι γράφεται γιὰ τὴ φύσι τῆς, γιὰ τὰ μνημεῖα τῆς, γιὰ τὴς χίλιες δυὸ ὁμορφιὲς τῆς. Μὰ νὰ πὺν ἡ τύχη θέλησε νὰ συνδεθῶ μαζύ, μ' ἕνα πραγματικὸ ἀπόγονο τῆς ὁμορφῆς Ἑλλάδας. Θέλω λοιπὸν τώρα ἀνάμεσα ἀπ' τὰ λόγια σου, ἀνάμεσα ἀπ' τὰ μάτια σου νὰ

τὴν ἴδῶ πραγματικὰ νὰ ζωντανεύη μοῦστά μου».

Δὲν ξέρω ἂν κατάλαβες τότε τὴν ἀμηχανία πὺν ζωγραφίστηκε στὸ πρόσωπο μου. Σοῦ προφασίσθηκα πὺς τὸ ἔργο ἦταν ἀρκετὰ δύσκολο, πὺς δὲν μπορεῖ ὁ καθένας νὰ καταπιάνεται νὰ μιλήσῃ γιὰ πράγματα πὺν ἔχουν πραγματικὴ ἀξία χωρὶς νὰ κινδυνεύσῃ νὰ τὰ υποβιάσῃ καὶ χίλια δυὸ ἄλλα παρόμοια, σοῦκρυφα ὁμως τὴν ἀλήθεια, πὺν τότε ντραπήκα νὰ σοῦ τὴν πῶ καὶ πὺν τώρα ἔρχομαι νὰ σοῦ ὁμολογήσω. Καὶ ἡ ἀλήθεια εἶνε αὕτη: Δὲν ἤξερα τὸν τόπο μου, κ' οὔτε τὸν ξέρω ἀκόμη, μὲ μόνη τὴν διαφορά πὺς τώρα εἶμαι ἀποφασισμένος νὰ τὸν μελετήσω σπιθαμὴ πρὸς σπιθαμὴ, γιατί ἔμαθα νὰ τὸν ἀγαπῶ ζώντας μακρὰ του, κ' ἀκόμη γιατί θέλω νὰ σοῦ δώσω τὴν χαρὰ πὺν τότε σοῦ ἀρνήθηκα, νὰ τὸν γνωρίσῃς καὶ σὺ ἀνάμεσα ἀπὸ τὴν ζωντανὴ περιγραφὴς μου.

Ἡ σκέψι αὕτη μὲ τράνηνε σ' ὅλο μου τὸ ταξεῖδι κ' ὅταν τέλος ἕνα ἡλιόλουστο πρωινὸ τὸ πλοῖο πούχα πάρῃ στὸ Μπριντζί ἀγκυροβολοῦσε στὸ λιμάνι τοῦ Πειραιῶς, καὶ σὲ λίγο ἔβλεπα τοὺς γονεῖς μου μὲ τὴν ἀδελφὴ μου νὰ ἔρχονται νὰ μὲ ὑποδεχτοῦν, δὲν εἶχαμε προφθάσει ν' ἀνταλλάξωμε τὶς πρῶτες διαχύσεις καὶ ἡ ἐπίμονη σκέψι πὺν μὲ εἶχε ἀκολουθήσῃ σ' ὅλη τὴν διαδρομὴ ἐξεδηλώθηκε μ' ἕνα ἐπιφώνημα στὴν ἀδελφὴ μου :

— «Δὲν ξέρεις τὸν τόπο μας, εἶμαι ἀποφασισμένος νὰ σὲ κάμω νὰ τὸν γνωρίσῃς!»

Ἡ Ἠρώ μ' ἐκῦτταξε κατάπληκτη, καὶ σὲ λίγο μὲ ρώτησε μὲ πολὺ τρυφερότητα, πρέπει νὰ ὁμολογήσω, ἀλλὰ καὶ μὲ λίγη εἰρωνεία :

— «Σοῦ χρειάσθηκα νὰ ζήσης τρία χρόνια μακρὰ του γιὰ νὰ τὸν γνωρίσῃς ;

Σοῦ μίλησα συχνὰ γιὰ τὴν ἀδελφὴ μου, ξέρεις πὺς μὲ περναίε δυὸ χρόνια, πὺς εἶνε μιὰ κοπέλλα γεμάτη αἰσθημα καὶ καλωσύνη

καὶ πὺς ἀπὸ μικρὰ παιδιὰ μιὰ μεγάλη ἀγάπη μᾶς συνδέει. Οἱ ἀντίθετοι χαρακτήρες μας συμπλήρωναν πάντα ὁ ἕνας τὸν ἄλλον, ἐκεῖνη ἦταν ἡ φρόνησι, ἐγὼ ἡ περιπέτεια, ἐκεῖνη κατῶρθωνε νὰ μὲ λογικεύη κ' ἐγὼ νὰ τὴν ἐνθουσιάζω.

— Ἀδελφοῦλα, τῆς ἀπήντησα, ἄφησε κατὰ μέρος τὶς εἰρωνείες, ἔρχομαι ἀπὸ τὴν Ἀγγλία ἀποφασισμένος νὰ σοῦ ζητήσω νὰ μοῦ κάνῃς ἕνα δῶρο ἐνάντια ἀπ' ὅ,τι συνήθως συμβαίνει γιὰ τοὺς «ἐξ ἄλλοδαπῆς ἀφικνουμένους». Θὰ μοῦ χαρίσῃς δυὸ Κυριακὲς τὸ μῆνα. Βλέπεις δὲν εἶμαι ἀπαιτητικὸς, σοῦ ζητῶ μόνον δυὸ καὶ σοῦ ἀφίνω τὶς ἄλλες δυὸ γιὰ τὶς κοσμικὲς σου ὑποχρεώσεις.

«Θὰ σοῦ φορτώω ἕνα σάκκο στὴν πλάτη, ὅταν εἶνε ἀνάγκη, θὰ παραλαμβάνῃ ὁ καθένας μας ἀπὸ μιὰ βαλιζούλα ὅταν χρειάζεται καὶ θὰ ξεκινᾶμε σὰν νεώτεροι Ροβινσῶνες γιὰ ν' ἀνακαλύψωμε ὅ,τι ὠραιότερο ἔχει ὁ τόπος μας. Πὺς σοῦ φαίνεται τὸ σχέδιό μου, ἀδελφοῦλα ;

— Εἶτε καλὸ, εἶτε κακό, καλέ μου Κώστα, ξέρεις πὺς ποτὲ δὲν μπορῶ νὰ σοῦ ἀρνήθῶ τίποτα, μοῦ ἀπήντησε. Ἄλλως τε πρέπει νὰ ὁμολογήσω πὺς γι' αὐτὴ τὴ φορὰ τὸ σχέδιό σου εἶνε πολὺ λογικώτερο ἀπὸ ἄλλα πραξικοπήματα πὺν σοφίζουσιν πρὶν φύγῃς. Γι' αὐτὸ κ' ἐγὼ πὺν πρόθυμη αὕτη τὴ φορὰ δέχομαι νὰ σ' ἀκολουθήσω στὸ γῦρο τῆς Ἑλλάδας.

Δὲν πρόφθασε νὰ τελειώσῃ τὴ φράσι τῆς πὺν χύμηξα ἀπάνω τῆς καὶ τῆς ἔδωσα ἕνα σκαστὸ φίλι στὸ μάγουλο, ἐνῶ οἱ γονεῖς μας μᾶς κῦτταξαν μὲ συγκίνησι καὶ συγχρόνως μᾶς παρακινουῦσαν νὰ συνεχίσωμε τὰ σχέδιά μας στὸ σπίτι.

Σ' ἀφῆνω γιὰ σήμερα, καλέ μου Τζένης, καὶ ἀπὸ τὸ ἐρχόμενον γραμμα μου θ' ἀρχίσω τὴ διήγησι τῶν ἐκδρομῶν μας.

Σὲ φιλῶ Κώστας

Τὰ δύο λεοντάρια

Ἔχουν πολλῶν εἰδῶν κλοπὲς δυστυχῶς. Κλέβουν χρήματα, κλέβουν κοσμήματα, ἐμπορεύματα, ἐπιπλα, ἀλλὰ τὸ νὰ κλέψουν θηρία δὲν φαίνεται καὶ τόσο εὐκόλο πρᾶγμα. Καὶ ὁμως νὰ πὺν αὐτὸ ἔγινε ἐδῶ καὶ δυὸ-τρία χρόνια στὰ περὶχωρα τοῦ Βερολίνου. Ἐνας διευθυντὴς τσίρκου ἐγκατεστημένος στὸ Βερολίνο ἔβαλε στὶς ἐφημερίδες μιὰ ἀγγελία κ' ἐζητοῦσε νὰ ἀγοράσῃ ἐπιγόντως δυὸ λεοντάρια.

Φυσικὰ δὲν ἐπεριμνε νὰ δώσουν γρήγορα ἀράσας στὴν αἰτησί του, γιατί ἤξευρε πὺς δὲν

βρίσκει κανεὶς ἔτσι εὐκόλο ἀπὸ μιὰ μέρα στὴν ἄλλη δυὸ λεοντάρια, γι' αὐτὸ ἡ ἐκπληξίς του ἦταν μεγάλη ὅταν εἶδε νὰ παρουσιάζεται στὸ γραφεῖο του ἕνας ἄνθρωπος καὶ νὰ τοῦ ἀναγγέλλῃ ὅτι μποροῦσε νὰ τοῦ προμηθεύσῃ τὰ δυὸ λεοντάρια πὺν ἐπιθυμοῦσε.

—Τὰ ἔχετε; τὸν ἐρώτησε, πὺν βρίσκονται!

—Ὅριστε τα!

Ὁ διευθυντὴς τᾶχασ νομίζοντας πὺς ὁ ἐπισκέπτης του θάβγαζε ἀπὸ τὴν τσέπη του δυὸ θηρία καὶ τὸν βλέπει νὰ βγάξῃ μιὰ φωτογραφία καὶ νὰ τοῦ τὴν δείχῃ.

—Ἡ φωτογραφία παρίστανε δυὸ θαυμάσια λεοντάρια κλεισμένα σ' ἕνα κλουβί.

—Ὁραῖα ζῶα! εἶπεν ὁ διευθυντὴς. Αὐτὰ πουλάτε ;

—Μάλιστα, κύριε διευθυντά.

—Μπορῶ νὰ τὰ ἴδῶ ;

—Ὅχι. Ἄν σᾶς ἀρέσουν θὰ σᾶς τὰ φέρω αὔριο τὸ πρωῖ. Ἀλλὰ δὲν μπορῶ νὰ σᾶς τὰ δείξω.

—Καὶ γιατί;

—Ἄ! αὐτὸ εἶναι τὸ μυστικὸ μου. Μὴ μοῦ ζητᾶτε νὰ σᾶς πῶ.

—Δὲν μπορῶ ἐν τούτοις ν' ἀγοράσω τὰ δυὸ λεοντάρια σας χωρὶς νὰ τὰ ἴδῶ.

—Εἶναι ἀπαράλλακτα ὅπως στὴ φωτογραφία πὺν βλέπετε. Λοιπὸν δώστε μου τὸν λόγο σας πὺς ἂν εἶναι ὅπως φαίνονται στὴ φωτογραφία θὰ τ' ἀγοράσετε καὶ θὰ σᾶς τὰ φέρω αὔριο τὸ πρωῖ.

—Πόσο τὰ πουλάτε ;

—Πέντε χιλιάδες μάρκα.

—Πολλὰ εἶναι,

—Μαζὺ μὲ τὸ κλουβί τους.

—Ὅσως δὲν μπορεῖτε νὰ μοῦ τὰ δείξετε πρὶν ;

—Ἀδύνατον!

—Καλὰ πὺν βρίσκονται!

—Στὸ κτῆμα μου. Τᾶχω φέρει ἀπὸ τὸ τελευταῖο μου ταξεῖδι στὰς Ἰνδίας. Λοιπὸν σύμφωνοι ;

—Ὁραῖα! Αὔριο στὰς 6 τὸ πρωῖ θὰ τὰ ἔχετε.

—Γιατὶ τόσο ἐνωρίς ;

—Ἔτσι πρέπει. Δὲν μπορῶ ἄλλη ὥρα, ἀπήντησεν ὁ ἔμπορος τῶν λεονταριῶν καὶ ἀπεχαιρέτησε τὸν διευθυντὴν.

—Αὐτὸς ὅταν ἔμεινε μόνος του ἐγέλασε κραιπλῆ:

—Κάποιος ἰδιόρρυθμος θὰ εἶναι, ἂς δοῦμε ἂν θὰ φέρῃ τὰ λεοντάρια...

Τὸ ἐλόμνο πρωῖ στὶς 6 ἀκριβῶς ἕνα πελώριο κλουβί μὲ δυὸ λεοντάρια εἶχε φθάσει μπροστὰ στὴν εἴσοδο τοῦ τσίρκου καὶ ὁ διευθυντὴς μόλις τὸ εἶδε ἔτρεξε ἀνυπόμονος.

—Λοιπὸν σᾶς ἀρέσουν ; ἐρώτησε ὁ ἔμπορος.

—Πάρα πολὺ, θὰ σᾶς μετρήσω ἀμέσως τὸ ποσόν. Τὶ προτιμᾶτε χαρτονομίσματα ἢ τσέκ ;

—Χαρτονομίσματα κύριε διευθυντά.

Τὸ ἴδιο βράδυ οἱ ἐφημερίδες ἀνήγγειλαν μιὰ θαυμάσια κλοπὴ στὰ περὶχωρα τοῦ Βερολίνου. Εἶχαν κλέψῃ ἀπὸ ἕνα θηριοτροφεῖο δυὸ λεοντάρια μὲ τὸ κλουβί τους τὴν ὥρα πὺν τὸ προσωπικὸ ὄλο κοιμῶταν βαθεῖα ὑπὸ τὴν ἐπίδρασι ἴσως κανενὸς ναρκωτικοῦ.

Ὅταν ὁ διευθυντὴς τοῦ τσίρκου ἐδιάβασε αὕτη τὴν εἰδησι ἀρχισε νὰ κτυπᾶ τὸ κεφάλι του, γιατί ἐκατάλαβε τὸ παιγνίδι πὺν τοῦ εἶχαν παίξει καὶ περὶτὸ νὰ ποῦμε ὅτι ἀναγκάσθηκα νὰ ἐπιστρέψῃ τὰ δυὸ λεοντάρια, ἐνῶ ὁ θραυὸς ἀπατεῶν δὲν κατορθώθη ν' ἀνευρεθῇ.

Γαλλικὸ
Μυθιστό-
ρημα

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΡΕΠΟΡΤΕΡ

Τοῦ
RENE
VIGO

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο)

Ἐπὶ τέλους εὐρέθηκε κάποιος ψαράς πού εἶπε στὸν φίλο-μας τὸν Ζὰκ ὅτι ἤξευρε κάποιον βαρκάρη πού ἦταν πολὺ ριψοκίνδυνος καὶ θὰ δεχόταν ἴσως νὰ πάη ἂν τὸν ἐπλήρωσαν καλά.

— Δέχομαι ἀπὸ πρὶν τοὺς ὄρους του, εἶπεν ὁ Ζὰκ.

— Τότε δὲν θὰ διστάσῃ νὰ σᾶς πάη. Πᾶμε, ἂν θέλετε, νὰ τὸν βροῦμε.

Ὁ Ζὰκ ἀκολούθησε τὸν ψαρά στὴν ἄλλη ἄκρη τοῦ χωριοῦ καὶ φθάσανε στὸ μέρος πού κατοικοῦσε ὁ βαρκάρης Ὑβὼν Λεγκιέν.

Ἦταν ἓνα γερὸ παληκάρι καμμιὰ τριανταριά χρόνων μὲ σῶμα ἀθλητικὸ καὶ μὲ πρόσωπο ἑνεργητικὸ. Ὁ ψαράς τοῦ ἐξήγησε περὶ τίνος ἐπρόκειτο καὶ ἐδέχθηκε νὰ ἐπιχειρήσῃ τὸ πέρασμα στὸν φάρο ἂν τοῦ ἔδιναν τρεῖς χιλιάδες φράγκα.

Ὁ Ζὰκ ἔσπευσε ἀμέσως νὰ μετρήσῃ τὸ ποσὸ καὶ ἔδωσε καὶ ἓνα καλὸ φιλοδώρημά στὸν ψαρά πού τὸν εἶχε βοηθήσῃ νὰ ἐπιτύχῃ τὸν σκοπὸ του.

Τὸ πέρασμα στὸν φάρο ἦταν ἀρκετὰ ἐπικίνδυνον καὶ πολλὰς φορὰς κόντεψαν νὰ πνιγῶν. Ἄλλὰ ὁ Ὑβὼν Λεγκιέν ἦταν πρώτης τάξεως θαλασσόλυκος καὶ μανουβράριζε μιὰ χαρὰ τὴ βάρκα του πού πότε βρισκόταν σὲ ὕψη θεώματα καὶ πότε ἔπεφτε στὸ κενὸν μὲ δαιμονιώδη κρότο.

Μολοντί ἀρκετὰ γενναῖος ὁ Ζὰκ πολλὰς φορὰς ἐφοβήθηκε πὼς δὲν θάβλεπε πιά γερὴ τὴ βάρκα τους, ἄλλὰ τέλος πάντων κατώρθωσαν καὶ φθάσανε στὸ φάρο.

Οἱ φαροφύλακες τάχασαν ἅμα τοὺς εἶδαν. — Γί ἰδέα ναρθῆτε μ' αὐτὸ τὸ σκυλόκαρο, εἶπαν. Θέλατε νὰ πνιγῆτε;

— Ὅχι βέβαια, ἀπήντησεν ὁ Ζὰκ, μὰ μ' ἔστειλε ἡ ἐφημερίδα μου ἀπὸ τὸ Παρίσι νὰ σᾶς ρωτήσω πὼς περνάτε ἐδῶ.

— Μπορούσατε νὰ διαλέξετε ἄλλη ἐποχὴ. — Μὰ ἤθελα ἀκριβῶς νὰ ἰδῶ τί εἶνε ἡ ζωὴ σας μὲ τέτοια θαλασσοταραχὴ.

— Ὅχι καὶ πολὺ διασκεδαστικὴ, καθὼς βλέπετε, μὰ μὲ τὸν καιρὸ συνηθίζει κανεῖς.

Ὁ Ζὰκ ἐπισκέφθηκε τὸν φάρο καὶ ἀνέβηκε ὡς τὸν ψηλότερο πυργίσκο ὅπου τοῦ ἐξήγησαν ὅλο τὸν μηχανισμό, εἶχε δὲ τὴν ἀπόφασιν νὰ φύγῃ τὰς τρεῖς τὸ ἀπόγευμα, ἄλλὰ ὁ Ὑβὼν Λεγκιέν ἀρνήθηκε κατηγορηματικῶς.

— Ἦταν πολὺ ἀσχημὴ θάλασσα τὸ πρωῒ, εἶπε, μὰ ὅπωςδήποτε καταλάβαινα πὼς μποροῦσα νὰ τὰ βγάλω πέρα, τώρα ὅμως δυνάμωσα ἡ φουρτούνα καὶ δὲν θὰ τὰ καταφέρω νὰ μανουβράρω γιὰ νὰ φθάσωμα.

— Τότε πότε θὰ φύγουμε; — Μόλις μπουνατσάρεϊ λίγο, αὔριο... μεθαῦριο...

Ὁ Ζὰκ προσάθησε νὰ μὴ δείξῃ ὄλη του τὴ δυσαρέσκεια, ἄλλως τε δὲν τοῦ κακοφαινόταν κιόλας νὰ περάσῃ μιὰ ὀλόκληρη νύχτια στὸν φάρο.

— Μὰ θὰ ἀνησυχίσουμε τοὺς κυρίους, εἶπε μόνον· ἄλλὰ οἱ φαροφύλακες διαμαρτυρήθηκαν:

— Τοῦναντίον θᾶναι γιὰ μᾶς μιὰ διασκέδασι. Εἶνε τόσο μονότονον ἡ ζωὴ μας ἐδῶ...

Ἐπρότειναν στὸν Ζὰκ καὶ στὸν Ὑβὼν νὰ παίξουν μιὰ παρτίδα χαρτιᾶ καὶ σὲ λίγο βρισκόταν ὅλοι καθισμένοι γύρω στὸ τραπέζι.

— Πιέστε καὶ λιγάκι, εἶπε ἔξαφνα ὁ ἓνας ἀπὸ τοὺς φαροφύλακες καὶ χωρὶς νὰ περιμένῃ ἀπάντησιν ἔφερε μιὰ μπουκάλα καὶ τέσσερα ποτήρια.

— Στὴν ὑγείᾳ σας, κύριοι! Ὁ Ζὰκ δὲν εἶχε διόλου τὴ συνηθειὰ νὰ πίνῃ, γι' αὐτὸ ἔβρεξε μόλις τὰ χεῖλη του γιὰ νὰ μὴ προσβάλλῃ τὴ συντροφιά, οἱ φαροφύλακες ὅμως ἀδειασαν μπόλικα ποτήρια.

— Δὲν πρέπει νὰ πίνετε τόσο πολὺ, τοῦ ἔλεγε ὁ Ζὰκ, μὰ αὐτοὶ δὲν ἄκουαν τίποτε, ἔξακολουθοῦσαν νὰ πίνουν.

— Κάματε ζαβολιά! φωνάζει ἔξαφνα ὁ ἓνας, ἀποτεινόμενος στὸν Ζὰκ.

— Ἐγὼ ἔκαμα ζαβολιά! λέει ὁ Ζὰκ κατακόκκινος.

— Ναι, εἶσθε λωποδύτης! Ὁ Ζὰκ ἀπὸ κατακόκκινος ἔγινε χλωμὸς καὶ μπόρεσε μονάχα νὰ πῇ:

— Εἶσθε μεθυμένους! Ἄλλὰ τότε ὁ φαροφύλακας πού τὸν εἶχε πῆ λωποδύτη, σηκώνεται καὶ τοῦ δίνει μιὰ γροθιά στὸ κεφάλι.

Ὁ Ζὰκ ζαλίζεται, πέφτει κάτω ἀναίσθητος, ἐνῶ οἱ τρεῖς ἄλλοι, στουπὶ στὸ μεθύσι, γελοῦν καὶ φωνάζουν:

— Τοῦ χρειάζοτανε! Μπράβο! Ἔτσι!

Ὅταν συνήλθε ὁ Ζὰκ βρέθηκε μέσα στὸ σκότος καὶ μὲ πολὺ δυσκολία κατώρθωσε νὰ βρῆ τὸ ἤλεκτρικὸ φαναράκι πούχε πάντα στὴν τσέπη του καὶ μὲ τὴ βοήθεια αὐτοῦ ἄναψε τὴ λάμπα.

Τότε εἶδε ὅτι ὁ βαρκάρης του καὶ οἱ δύο φαροφύλακες ἦσαν ξαπλωμένοι κατὰ γῆς, στουπὶ στὸ μεθύσι...

Ἐξαφνα ἀκούει σφύριγμα πλοίου καὶ πετιέται ἀπὸ τὴ θέσιν του.

— Πλοῖο! εἶπε καὶ μιὰ ξαφνικὴ σκέψις τὸν ἔκαμε νὰ γίνῃ πελιδνός:

— Δὲν ἀναψαν τὸν φάρο!

Σκουντάει τότε ἓνα ἀπὸ τοὺς φύλακας καὶ ἀρχίζει νὰ τοῦ φωνάζῃ:

— Τὸν φάρο! δὲν ἀνάψατε τὸν φάρο!

— Ἄσε με ἤσυχον! ἐμουρμούρισε ὁ μεθυμένος καὶ ἐγύρισε ἀπὸ τὸ ἄλλο πλευρὸ.

Καὶ δεύτερον σφύριγμα ἀκούστηκε καὶ τότε ὁ Ζὰκ, χωρὶς νὰ χάσῃ δευτερόλεπτον, καρφαλώνει στὸ φάρο καὶ φθάνει στὸν πυργίσκο. Θυμᾶται ὅσα τοῦ εἶχαν πῆ καὶ χωρὶς πολλὴ δυσκολία κατορθώνει καὶ ἀνάβει τὸ φῶς τοῦ φάρου ἀκριβῶς τὴ στιγμὴ πού ἓνα πλοῖο μὲ 600 ἐπιβάτες προχωροῦσε εὐθεῖα γραμμὴ σ' ἓνα βράχο.

Μὲ τὸ φῶς τοῦ φάρου κατώρθωσε καὶ ἐγλύτωσε ἀκριβῶς τὴν κατάλληλη στιγμὴ.

Ὅταν ξεμέθυσαν οἱ φύλακες καὶ ἔμαθαν ὅτι εἶχε συμβῆ δὲν ἤξεραν πὼς νὰ δείξουν τὴν εὐγνωμοσύνη τους στὸν νεαρὸ ρεπόρτερ καὶ ὁ Ζὰκ τοὺς ὑποσχέθηκε νὰ κρατήσῃ ἔχειμυθια.

Ἐκράτησε τὸν λόγο του, μὰ αὐτὸ δὲν τὸν ἐμπόδισε νὰ κάνῃ μιὰ ὀρασιωτάτη περιγραφὴ τοῦ φάρου στὸν «Παρατηρητὴ» καὶ νὰ μιλήσῃ γιὰ τοὺς δύο φαροφύλακες πού ζοῦν σὰν ἐξόριστοι.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΠΕΜΠΤΟ

Τὸ περιδέριον

Ὁ Ζὰκ εἶχε κατωρθώσει νὰ ἰδῇ τὸν πρω-

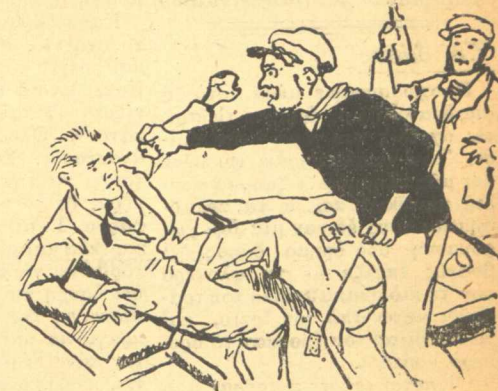
θυπουργό, μολοντί δὲν ἐδέχετο κανένα δημοσιογράφο καὶ ἐνθουσιασμένος ἔτρεχε στὴν ἐφημερίδα του νὰ δώσῃ τὰ χειρόγραφα του, ὅταν, καθὼς ἐπερνοῦσε ἀπὸ τὸ λογιστήριον, συνήντησε ἓναν τύπον πού τοῦ ἐκίνησε τὴν προσοχήν. Ἦταν ψηλός, μὲ μουσάκι, μὲ μάτια μικρὰ καὶ πονηρὰ καὶ ἔμοιαζε πολὺ μὲ Ἑβραῖο.

— Μὰ σὰν Πολωνὸς φαίνεται αὐτός, ἐσκέφθηκε. τί νὰ θέλῃ;

Φαινόταν ἀνήσυχος καὶ σὰν νὰ ἐπρόσεχε μήπως τὸν ἀκολουθοῦσαν.

Ἐπλησίασε τὴ θυρίδα τοῦ Λογιστηρίου, ἔδωσε κάτι στὸ «τμήμα μικρῶν ἀγγελιῶν» καὶ ἀφου ἐπλήρωσε καὶ ἐπῆρε τὰ ὑπόλοιπα ἔφυγε. Τότε ἐπλησίασε τὸ «τμήμα ἀγγελιῶν» ὁ Ζὰκ καὶ ἐρώτησε:

— Τί ἀγγελία ἔδωσε αὐτός ὁ κύριος; — Νὰ σᾶς τὴν δείξω ἀμέσως, ἀπήντησε

ὁ ὑπάλληλος μὲ λίγη ἐκπληξι καὶ ἔτεινε στὸν Ζὰκ ἓνα χαρτάκι πού ἔγραφε:

«Ἀπωλέσθη τὴν 10 Ὀκτωβρίου ἐντὸς ταξὶ μεταξὺ σταθμοῦ τῆς Λυὼν καὶ λεωφόρου Ὁπερὰ περιδέριον μὲ 70 ψεύτικες πέρλες.

Ὁ εὐρὼν παρακαλεῖται νὰ τὸ φέρῃ ὁδὸς Γκαπεντί 23 καὶ θὰ λάβῃ ὡς ἀμοιβὴν 20.000 φρ».

Ὁ Ζὰκ πετάχθηκε ἀπὸ τὴ θέσιν του.

— Εἴκοσι χιλιάδες φράγκα, εἶπε, γιὰ ἓνα ψεύτικο κολλιέ. Κάτι τρέχει...

— Πότε θὰ δημοσιευθῇ αὐτὴ ἡ ἀγγελία; ἐρώτησε.

— Αὔριο τὸ πρωῒ, κύριε Ρομπέρ.

Ὁ Ζὰκ χωρὶς νὰ πῇ λέξι ἀντέγραψε στὸ καρνέ του τὴν ἀγγελία.

(Ἀκολουθεῖ)

Ἡ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ ΤΩΝ ΦΙΛΩΝ ΜΑΣ

Ἐκδρομὴ Ἐχολικὴ

Στις 8 Ἰουνίου ἔγινε μία ἐκδρομὴ, στὴν ὁποία ἔλθον μέρους δύο τάξεις τοῦ Γυμνασίου Κύμης καθὼς καὶ τὸ Ἡμιγυμνάσιον καὶ Δημ. Σχολεῖον Ἀλιβερίου.

Κατεσκήνωσαν σὲ μιὰ κατάφυτη τοποθεσία λίγο ἔξω ἀπὸ τὸ χωριὸ Ἅγιος Λουκάς καὶ κάτω ἀπὸ τὴν κατασκήνωσι ἀπλωνόταν τὸν γαλάζιο φεῖδι ὁ Εὐβοϊκὸς κόλπος.

Ἀπέναντι ἀπὸ τὸν Εὐβοϊκὸ δὲλα τὰ βουνά τῆς Ἁτικτῆς καὶ μπροστὰ ὅλη ἡ μικρὴ πεδιάς τοῦ Ἀλιβερίου πού ἔμοιαζε σάν δαντελωτὸ κέντημα.

Δὲν θὰ ξεχάσωμε ποτὲ αὐτὴ τὴν κατασκήνωσι οὔτε τὶς ὁμορφιὰς πού εἶχαμ τριγύρω μας. Ἀλιβερίου Δ. Παπανικολάου

Τὸ δάσος

Προχωρούσαμε μέσα στὸ δάσος ὅταν ὁ ἥλιος ἔσχιζε τὶς πρῶτες ἀχτίδες του γύρω στὴν πλάσι. Ἔνα ἀπαλὸ ἀεράκι φυσούσε καὶ μᾶς πλημμύριζε ζωὴ, τὰ πουλιά πετοῦσαν καὶ μετὰ κελαιδύματα τους ἔδιναν μιὰ ὄψη χαρούμενη στὸ ἔρημο δάσος. Ὁ βοσκὸς ἔπαιζε μὲ τὴ φλογέρα του τὸ πιδ συμπαθητικὸ του τραγοῦδι κάτω ἀπὸ τὸν ἴσιου, καὶ τὰ πρόβατα του ἔβοσκον τὸ δροσερὸ χορτάρι.

Οἱ πεταλούδες πετοῦσαν ἀπὸ ἀγριολούλουδο σὲ ἀγριολούλουδο, τὸ νερὸ κυλούσε ὀλοκάθαρο ἀνάμεσα ἀπ' τὰ δένδρα ἀφίοντασ ν' ἀκουσθῆ ἕνα ναουριστικὸ τραγοῦδι.

Ἀντίκρου στὴν πλαγιὰ τοῦ βουνοῦ τὸ χωριὸ ἔμοιαζε σάν μιὰ μεγάλη ἀνθρώπινη φωλιά.

Κι' ἔμεινα ἐκεῖ ὥρες ἀτέλειωτες, σάν μεθυσμένους ἀπὸ τὴν ἀρμονία τοῦ Θεοῦ.

Μίκυ. Μάου

Μῦθος

Καρβουνιάρης κάλεσε σίτι τον νὰ μὲν κάποιον ποῦχε ἐπάγγελμα ροῦχα νὰ λευκαίνω

Κι' αὐτὸς τοῦ ἀπάντησε: «Φίλε, δὲν γνωρίζεις, πὼς ὅτι θὰ λευκαίνω ἐγὼ ἐσὺ θὰ τὸ μαυρίζεις;»

Ἀνθος Μαῖου

Ἡ ἄνοιξις

Ἡ Ἄνοιξις μας ἦλθε μὲ γέλοια, μὲ χαρὸς καὶ ὁ χειμὼν παρήλθε φθᾶσαν οἱ διακοπές.

Λουλουδι' ἀνθίζουν πάλι πουλάκια κελαϊδοῦν ὅλη ἡ γῆ μας θάλλει καὶ τὰ παιδιὰ τηλοῦν

Βόσκουνε τὰ ἀρνάκια στοὺς κάμπους, στίς πλαγιὰς φωνάζουν τὰ παιδάκια: «Ζήτω οἱ διακοπές!

Παπαγαλλᾶν

Ὁ Τοτὸς καὶ ἡ γάτα του

Ὁ μικρὸς Τοτὸς ἔχει μιὰ ὄμορφη ἄσπρη γατοῦλα.

Κάθε μέρα ὅταν γυρίζει ἀπὸ τὸ σχολεῖο, ἀφίνει τὴ σάκκα του καὶ τρέχει νὰ παίξῃ μαζὺ τῆς. Κατεβαίνουν στὸν κήπο κι' ἀρχίζουν τὰ παιχνίδια. Καὶ τὶ δὲν κάνουν! Ὄλος ὁ κῆπος γίνεται ἀνάστατος. Σήμερα ὅμως δὲν τρέχει νὰ τὴν βρῇ ὅπως κάθε μέρα, θέλει νὰ παίξῃ μιὰ φάρσα. Τὴν βάζει πάνω σὲ μιὰ καρέκλα καὶ μὲ τὰ χᾶδια του κατορθώνει νὰ τὴν κάνει νὰ καθίσει ἡσυχη καὶ κάθεται κι' αὐτὸς ἀπέναντί τῆς. Γόμες, μολύβια, κραγιόνια καὶ χαρτιά μαζεῦνται πάνω σὲ μιὰ καρέκλα. Τὶ κάνει, κνεις δὲν ξέρει! Εἶναι τόσο προσηλωμένος, ὅσο δὲν ἦταν ποτὲ ὅταν εἶχε νὰ λύσῃ τὸ δυσκολώτερο πρόβλημα.

Ἐπιτέλους ἀφίνει τὰ μολύβια, τὶς γόμες καὶ τὰ χρώματα καὶ βάζει αὐτὸ πού ἔκανε μπροστὰ στὴ γατοῦλα του. Ἐξέρτε τι ἦταν; ὁ κατεργαράκος, γιὰ νὰ γελᾷ τὴν ζωγράφισ ἕνα ποντικί!— Ἐξέχασα νὰ σᾶς πῶ ὅτι ζωγραφίζει θαυμάσια— τόσο μεγάλο κ' τόσο ὁμορφο πού νόμιζε κνεις πὼς ἦταν ἀληθινὸ.

Μόλις τὸ εἶδε ἡ γατοῦλα τρέχει νὰ τὸ πιάσῃ, ἀλλὰ ἀπὸ τὶ βία τῆς πιάνει καὶ τὰ δάκτυλα τοῦ Τοτοῦ, στὰ ὁποῖα ἀφίνει τὰ ἀποτυπώματα τῆς θωπίαις τῆς. Ὁ Τοτὸς τώρα κυτᾶζοντας λυπημένος τὰ χέρια του λέει μέσα στὰ δάκρυά του πὼς ποτὲ πιάδὲν θὰ κάμῃ φάρσες στὴ γατοῦλα του.

Αἰκατερίνη Σ. Σβορώνου.

Ἀθήναι— Πινδάρου 30. Ὁραὶ γραφείου 5-8 μ. μ. πλὴν Πέμπτης καὶ Κυριακῆς.

Μεταξὺ μας

Ἀγαπητὰ μου παιδιὰ,

Πολλοὶ ἐκ τῶν συνδρομητῶν μας καὶ ἀγνωστοῶν μας εἶχαν τὴν καλὴ ἐμπνευσι νὰ μᾶς καταστήσουν γνωστὴ τὴν καλὴ ἐκβασι τῶν σχολικῶν τῶν ἐξετάσεων πού ἐτεφθήσαν μ' ἕνα ἄριστα ἢ μ' ἕνα λίαν καλὸς.

«Τὰ Ἑλληνόπουλα» μοῦ ἀναθέτουν νὰ τοὺς συγχαρῶ, καὶ νὰ τοὺς ἐχηρῶ, εἶτι πάντοτε, τώρα στίς σπουδὲς τους, κι' ἀργότερα καὶ στὴν ζωὴ, νὰ ἐπιτυχάνουν σ' ὅτι ἐπιχειροῦν.

Σχετικῶς μ' αὐτὸ, ἐποφελουμαι γιὰ νὰ φληαρῶ μὲ τοὺς καλοὺς μικροὺς μου φίλους.

Θὰ σᾶς εἰπῃ ἀσφαλῶς ν' ἀκοῦστε καὶ τοὺς μεγάλους κᾶποτε ἀκόμη νὰ λένε, πὼς ἡ μοῖρα τοῦ κάθε ἀνθρώπου εἶναι κᾶπου γραμμένη, καὶ πὼς αὐτὴ μόνη ὁδηγεῖ τὰ βήματά τους.

Δὲν ἐπάσχει ἀμφιβολία πὼς μιὰ δύναμις ἀνώτερη ρυθμίζει τὰ πάντα, καὶ ἔξωμο συγχρόνως πὼς κι' ὁ κάθε ἀνθρώπος εἶναι μιὰ δύναμις αὐτοτελὴς, πού μπορεῖ νὰ ἀντιτάσῃ καὶ νὰ ἀντιμετωπίσῃ ἄλλες δυνάμεις κατορθώνοντας νὰ ἐπερικησῇ κᾶποτε ἀντιπρόθετα φαινομενικῶς ἐμπόδια καὶ νὰ φθάσῃ ἐκεῖ πού ἡ φιλοδοξία του ονειροπολεῖ.

Τὴν δύναμι αὐτὴ, καλὰ μου παιδιὰ, πρέπει καθημερινῶς νὰ καλλιεργεῖτε.

Πρέπει ἀπὸ τώρα πού εἰσθε ἀλόγη παιδιὰ νὰ ξεκαθαρίσετε μέσα στὴ σκέψι σας τὶ ζητᾶτε ἀπ' τὴ ζωὴ καὶ πού θὰ εἶναι ἀργότερα τὸ πρόγραμμά σας, καὶ σύμφωνα μ' αὐτὸ, νὰ προχωρήτε, νὰ ἐργάσθε νὰ μελετᾶτε, γιὰ νὰ φθάσετε ἐκεῖ πού θέλετε, ἔχοντας πλήρη συνήδαισι τοῦ δρόμου πού ἀκολουθεῖτε.

Γιὰ τὸ κατορθώσετε αὐτὸ μὴ κυτᾶξτε γύρω σας, μὴ ζητᾶτε ποτὲ νὰ μιμηθῆτε τι κάνουν ἄλλοι, σκῖνετε μέσα σας, ἀναμετρήστε τὶς ἀτομικὲς σας ψυχικὲς δυνάμεις καὶ προσπαθήστε νὰ τὶς χρησιμοποιήσετε σ' ὅτι ἀνώτερο ἐμπνευσθήτε.

Η ΦΙΛΗ ΣΑΣ

Ἡ ἀλληλογραφία μας

Ἀπὸ τὸ ἐρχόμενο φύλλο, ἀγαπητὰ μας παιδιὰ, τὸ περιοδικὸ σας δὲν θὰ πουλιέται πιά στὰ κιάσκια, οὔτε θὰ στέλνεται στίς ἐπαρχίαις μὲ τὸ πρακτορεῖο, ἀλλὰ θὰ τὸ λαμβάνουν μόνον ὅσοι ἐγγράφονται συνδρομηταί. Γιὰ νὰ σᾶς διευκολύνουμε εἵμαστε πρόθυμοι νὰ δεχόμεστε καὶ τρίμηνας συνδρομῆς. Ἐτσι οἱ ἀναγνώσταί μας μαζὺ μὲ τὶς λύσεις τους δὲν ἔχουν παρὰ νὰ στέλνουν καὶ 20 δραχμὲς σὲ γραμματόσημα καὶ θὰ λαμβάνουν τὸ περιοδικὸ τους στὸ σίτι τους. Οἱ ἐγγραφεῖς θ' ἀρχίζουν ἀπ' ὁποιοδήποτε φύλλο καὶ τὰ φύλλα θὰ στέλνονται τακτικὰ ἐφ' ὅσον ἀναναθόνται οἱ συνδρομῆς.

Οἱ ἀναγνώσταί μας τῶν Ἀθηνῶν ὅσοι δὲν θέλουν νὰ ἐγγραφοῦν συνδρομηταί μποροῦν ν' ἀγοράζουν τὰ φύλλα ἀπὸ τὰ γραφεία μας ἢ ἀπὸ τὰ βιβλιοπωλεῖα Ἑλευθερουδάκη, Πυρσοῦ, Δεπάστα, Βασιλείου καὶ τὸ Χαρτοπολεῖον Μαρίνου Βουλῆς 5.

Εἵμαστε βέβαιοι πὼς ὅσοι ἀγαποῦν τὰ «Ἑλληνόπουλα» θὰ σπεύσουν νὰ γραφοῦν συνδρομηταί.

Αἰκατερίνη Σβορώνου. Χαίρομαστε πολὺ πού ἀγαπᾶς τὸ περιοδικὸ μας καὶ ἡ ἀνταμοιβὴ μας γιὰ τοὺς τόσους κόπους εἶναι νὰ σᾶς ἀκοῦμε ὅλα ἐσᾶς τὰ παιδιὰ μας νὰ μιλάτε μὲ τόσο ἐνθουσιασμό. Γιὰ τὸ διαγωνισμὸ χαρᾶς μορεῖς νὰ στείλητε καὶ τώρα ἀμέσως ὅτι ἔχετε εἶτομο.

Τ. Γεωργιάδην. Σοῦ ἐστειλάμε τὰ φύλλα.

Ἀεονίδαν Παπανικολάου Σ' εὐχαριστοῦμε πού ἐργάζεσαι γιὰ τὴν διάδοσι τοῦ περιοδικοῦ μας καὶ σοῦ ὑπενθυμίζομε ὅτι ἀν γράψῃς 5 φίλους σου συνδρομητᾶς γιὰ ἕνα χρόνον θὰ δικαιούσαι μιὰ ἐξάμηνη συνδρομὴ δωρεάν. Μόλις λάβωμε τὰ χρήματα θὰ σοῦ στείλωμε τὰ φύλλα. Τὰ χρήματα μπορεῖς νὰ τὸ στείλητε μὲ ταχυδρομικὴ ἐπιταγή.

Τ. Γεωργιάδην. Σοῦ ἐστειλάμε τὰ φύλλα.

Δικαίωμα ἐγκρίσεως ψευδωνύμου γιὰ ὅλον τὸν χρόνον δεχ. 10. Παλὶ στὸ ψευδὸνυμο γράφεται τὸ ψηφίον α ὅταν πρόκειται γι' ἀγόρια καὶ κ ὅταν πρόκειται γιὰ κορίτσια. Ἐγκρίνονται τὰ ψευδώνυμα: Ἄνθος τοῦ Μαῖου (κ) Ὁρολογόπουλος (α).

Σταῦρον Ἑλευθερίου. Ἰωάννην Σπυρίδην. Γεώργιον Κόλιαν. Σταμ. Ἀγγελέτον. Τὰ φύλλα πού ἐζητήσατε σᾶς ἐστάλησαν. Θεόφιλον Ἀριστόπουλον. Ἐλάβαμε τὶς 10 δεχ. ἀλλὰ δὲν μᾶς ἔγραψες τι ψευδὸνυμο ἐδιᾶλεξες. Τὸ περιμένομε.

Τὰ ἐλάβαμε ὅλα, Ἄνθος Μαῖου, καὶ θὰ τὰ δημοσιεύσωμε μὲ τὴ σειρὰ τους, ἀλλὰ εἰς τὸ μέλλον νὰ γράφῃς στὴ μία μόνον πλευρὰ τοῦ χαρτιοῦ.

Ἄλκιμον. Τὰ ἐλάβαμε καὶ θὰ τὰ δημοσιεύσωμε.

Νικ. Ὁρολογόπουλον. Σοῦ στείλαμε τὸ τρίτο φύλλο, πιστεύομε νὰ τὸ ἔλαβες. Σ' εὐχαριστοῦμε πολὺ γιὰ ὅσα μᾶς γράφεις καὶ περιμένομε νὰ ἐγγραφεῖς συνδρομητῆς καὶ νὰ παροτρύνῃς καὶ τοὺς φίλους σου νὰ ἐγγραφοῦν.

Νίκων Πολίτην. Τὰ ἐλάβαμε. Θὰ συμμορφωθοῦμε μὲ τὴν ἐπιθυμίαν σου.

Ἐλάβαμε ἀργοπορημένους λύσεις καὶ δελτία χαρᾶς τοῦ Ιου, 2ου, 3ου καὶ 4ου φύλλου ἀπὸ τοὺς Ὁ. Ἀριστόπουλον, Ἀ. Κουλουβάτον, Ἐλένη Δημαρᾶ, Ν. Ὁρολογόπουλον, Ἀ. Γαζῆ.

Ἐλάβαμε λύσεις καὶ δελτία χαρᾶς τοῦ 5ου φύλλου ἀπὸ τοὺς Γ. Γρηγοριάδην, Ν. Ὁρολογόπουλον, Θ. Ἀριστόπουλον, Ἐλ. Δημαρᾶ, Δ. Ἀντανασιώτην, Δ. Παυλίδου, Κ. Ζαγγογιάνην, Ἀ. Γαζῆ, Δ. Παπακόστα, Ν. Πολίτην, Β. Μελά, Γ. Πανᾶ, Μ. Γεωργαντᾶ, Εὐτ. Θεοφιλοπούλου, Αἰ. Σβορώνου, Ἡ. Παπαδάτον, Δ. Ἀργυριάδην, Γ. Ζητηρίδην, Κ. Χατζηθανασίου, Μ. Λευκαθητόν.

Ἐγκρίσεις ψευδωνύμων

Δικαίωμα ἐγκρίσεως ψευδωνύμου γιὰ ὅλον τὸν χρόνον δεχ. 10. Παλὶ στὸ ψευδὸνυμο γράφεται τὸ ψηφίον α ὅταν πρόκειται γι' ἀγόρια καὶ κ ὅταν πρόκειται γιὰ κορίτσια.

Ἐγκρίνονται τὰ ψευδώνυμα: Ἄνθος τοῦ Μαῖου (κ) Ὁρολογόπουλος (α).

Ἐκ τῶν ἑνα σὺν ἄλλο

Ἅπαντες συμμετοχῆς 1-20 λέξεις δεξιά 8 καὶ γὰρ κάθε ἐπὶ πλέον λέξη 50 λέξεις.

Δέχομαι ν' ἀλληλογραφῶ μαζί σου, Προμηθέα, μ' ἀρέσουν πολὺ τὰ βιβλία μὲ περιπέτειες ἢ μ' ἐξερευνήσεις. Εἶμαι στὴν Ἀ. γυμνασίου καὶ πηγαίνω στὸ Πειραματικό.

Ἄλκων

Ἑλληνόπουλο, θέλω ν' ἀλληλογραφῶ μαζί σου, γράψε μου τί θέματα σ' ἐνδιαφέρουν καὶ ἂν κάνης καμμιά συλλογὴ. Ἐγὼ μαζεύω ἑλληνικὰ γραμματόσημα.

Προμηθεύς

Μικρὲ Κριτῆ, θέλεις ν' ἀλληλογραφοῦμε; Γράψε μου τὴν ἡλικία σου καὶ ποῖα βιβλία ἀγαπᾷς.

Ρέα

Προμηθέα, καὶ ἐγὼ ἐπίσης. Ὅτι βιβλία βρῶ διαβάζω. Εἶμαι τρίτῃ Γυμνασίου Καβάλλας.

Ἐσὺ πᾶς σχολεῖο; Ποῖα βιβλία σ' ἀρέσουν περισσότερο!

Μικρὸς Κριτῆς

Ἐπιμενῆς Ἐπιμενῆς

Ὅλοι οἱ ἄνθρωποι, καλοὶ μου, δὲν ἔχουν τὸν ἴδιο ὄργανισμό καὶ αὐτὸ ἐξαρτᾶται πολλὰς φορές ἀπὸ τὸ ὅτι δὲν ἐκληρονομήσαν καλὴ ὑγεία ἀπὸ τοὺς γονεῖς των, ἢ δὲν ἐπρόσεξαν τὴν ὑγεία τους σὰν ἦσαν παιδιὰ.

Ἡ ὑγεία εἶναι τὸ μεγαλύτερο χάρισμα, γι' αὐτὸ πρέπει πολὺ νὰ τὴν προσέχωμε ὅταν τὴν ἔχομε, γιατί δύσκολα θὰ τὴν ξαναβροῦμε ὅταν τὴν χάσωμε.

Ἀπαραίτητοι λοιπὸν ὄροι γιὰ νὰ εἶναι κανεὶς ὑγιῆς εἶναι νὰ γεννηθῆ ἀπὸ γερούς γονεῖς καὶ νὰ ἀκολουθῆ τοὺς κανόνες τῆς ὑγιεινῆς ἀπὸ μικρὸ παιδί.

Πῶς θὰ ἀκολουθῆ τοὺς κανόνες τῆς ὑγιεινῆς θὰ τὸ ἰδοῦμε σὲ ἄλλο φύλλο.

Ἄλκιμος

ΕΞΗΓΗΣΙΣ ΠΑΙΧΝΙΔΙΟΥ

Τραβάτε γραμμὲς ἀκολουθώντας ἀφ' ἑνὸς τοὺς ἀριθμοὺς ἀφ' ἑτέρου τὰ ψηφία καὶ θὰ ἔχετε μιὰ ἐκπληξί.

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΛΥΣΕΩΝ Β' ΤΡΙΜΗΝΟΥ

Δεχόμεθα λύσεις ἕως 25 Ἰουλίου

41. Μαϊάνδρος

.....
.....
.....
.....
.....

Ἐπιμενῆς: Μάρκα σοκολάτας, θεός, πέρασμα, ἐπίρροια, χωνευτικό, ἐπίθετον, πλοῖο.

Καθέτως: Ὅρος, οὐράνιον φαινόμενον, Ἀθηναϊκὴ Ἐφημερὶς πόλις τῆς Ἑλλάδος, ὄνομα κύριον, μαθητῆς Ἰησοῦ. βάρος.

Ἄλκιμος

42. Τρίγωνον

++++ = Ἄστρον
++++ = Πλήθος
+++ = Ἄνθος
++ = Ἀγωνομία
+ = Γράμμα

Καθέτως τὰ ἴδια.

N.E.II

43. Φωνηεντόλιπον

—θς—ν— — ρχ—κ—τ—τλς
Παπαγαλλάνι

44. Αἶνιγμα.

Εἶμαι μικρὸ πολὺ μικρὸ πού μόλις μὲ κυττάξεις Καὶ μ' ὅλα ταῦτα θεὸς δὲ θεὸς Ὅταν μὲ δεῖς θαυμάξεις.

M. Δευκαδηνός

45. Γωνία

+.... = Ὅρος Ἀφρικῆς
+... = Ζῶον
+... = Βασιλεὺς Τροίας
+... = Χερσόνησος Ἀσίας
+... = Ἀθηναῖος στρατῶν
+... = Πάχος
+.... = Νῆσος Αἰγαίου

Βασίλειος Παυλίδης

46. Συλλαβόγραφος

Ἐν δύο σύμφωνοι ἐνώσει Με μιὰ νῆσο στὸ Αἶγατο, Σοφὸν ἄνδρα θὰ δηλώσει Παλαιὸ Μυτιληναῖο.

K. Μαλακούτης

57. Δικτυωτὸν

..... = Θεά
..... = Ἀρχ.Βοιωτ. πόλις
..... — Ἐρυνίς
..... = Ἀσωτία

Καθέτως τὰ ἴδια

Γ. K. Βρεττός

48. Κρυπτογραφικὸ

12314256 = Καταστραφεῖσα πόλις
25214 = Μοθολογ. Τέραις
1225316 = Στρατηλάτης
1316 = Ὄρνυτο
12316 = Μυθολογ. πρόσωπον

K. Χατζηθαδασίου

ΔΙΑΣΚΕΔΑΣΤΙΚΟ ΠΑΙΧΝΙΔΙ

